

เดินตรงสู่ ๑ การเป็นพระอริยะ

□ เดินตรงเข้าสู่การเป็นพระอริยะ □

พิมพ์ครั้งที่ ๑	ด.ค. ๒๕๒๐ (โรเนียว)	จำนวน ๑๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	ม.ก. ๒๕๒๑	จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	มี.ก. ๒๕๒๒	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	มี.ก. ๒๕๒๓	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	ธ.ก. ๒๕๒๕	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๖	ก.ก. ๒๕๒๗	จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๗	เม.ย. ๒๕๒๘	จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๘	พ.ก. ๒๕๒๙	จำนวน ๒,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๙	ม.ก. ๒๕๓๒	จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
(พิมพ์ครั้งที่ ๑-๙ โดยโรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ)		
พิมพ์ครั้งที่ ๑๐	ก.ย. ๒๕๔๒	จำนวน ๑,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด ๖๔๔ ซ.เทียมพร ถ.นวมินทร์ คลองกลุ่ม
บึงกลุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร.๓๗๕-๘๕๑๑ โทรสาร. ๓๗๕-๗๘๐๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

ผู้จัดจำหน่าย : ธรรมทัศน์สมาคม

๖๗/๕๐ ถ.นวมินทร์ คลองกลุ่ม บึงกลุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

โทร. ๓๗๕-๔๕๐๖ (ปท.คลองกลุ่ม)

ราคา ๓๕ บาท

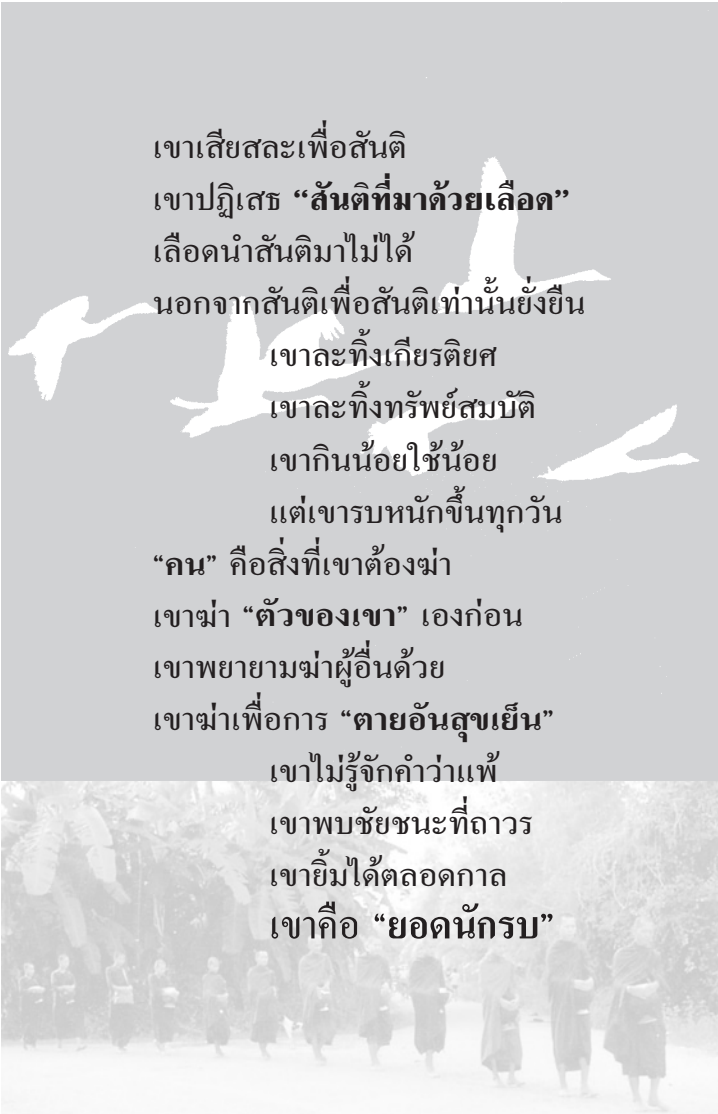
เดินตรงสู่ ๒ การเป็นพระอริยะ

ไหนดฟ้ายังมีฟ้า
เหนือกนย่อมมีคน
ใครรู้บ้างแล้วว่า ยอดขุนเขา
คือต้นหญ้าที่ถูกเหยียบบนปรฐพี

เขาไม่ยอมใช้อาวุธ
เขารบด้วยมือเปล่า
เขาต้องการที่จะตายก่อนคนอื่น
เพื่อจะได้ไม่ตายอีกต่อไป

เดินตรงสู่ ๓ การเป็นพระอริยะ

เขาเสียสละเพื่อสันติ
เขาปฏิเสธ “สันติที่มาด้วยเลือด”
เลือดนำสันติมาได้
นอกจากสันติเพื่อสันติเท่านั้นยังยืน
เขาละทิ้งเกียรติยศ
เขาละทิ้งทรัพย์สินสมบัติ
เขากินน้อยใช้น้อย
แต่เขารบหนักขึ้นทุกวัน
“คน” คือสิ่งที่เขาต้องฆ่า
เขาฆ่า “ตัวของเขา” เองก่อน
เขาพยายามฆ่าผู้อื่นด้วย
เขาฆ่าเพื่อการ “ตายอันสุขเย็น”

เขาไม่รู้จักคำว่าแพ้
เขาพบชัยชนะที่ถาวร
เขายิ้มได้ตลอดกาล
เขาก็ “ยอดนักรบ”

เดินตรงสู่ ๔ การเป็นพระอริยะ

บทนำ

ผมไปเห็นบทความที่เตะตาเตะใจเข้าเรื่องหนึ่งในหนังสือ นิตยสารฟาร์ อีสเตอร์น อีคอนอมิก รีวิว ฉบับล่าสุด เขียนโดย นายเคนซิด เปริส จึงขอถ่ายความเขามาสุ่กันอ่าน

เขาบอกว่าสิ่งทีอินเดีย และส่วนอื่นของเอเชียใต้ (คือลังกา) ต้องการในขณะนี้ก็คือ **ศาสนา**

ฟังดูอย่างนี้ก็น่าประหลาดใจ เพราะอินเดียก็ดี ลังกาก็ดี เต็มไปด้วยศาสนา ในอินเดียนั้นมีเทพเจ้า เทวดา มหาฤๅษี ฤๅษี ดาบส นักพรต และลัทธา นับจำนวนไม่ถ้วน ส่วนในลังกานั้นก็มีพระภิกษุสงฆ์ ในพระพุทธศาสนานับจำนวนไม่ถ้วนอยู่ในภายที่นับไม่ถ้วนเหมือนกัน

แต่เขาก็ยังบอกว่าเอเชียใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอินเดีย ต้องการศาสนามากกว่าอะไรทั้งหมดในยุคนี้

เขาบอกว่าศาสนาที่ต้องการในขณะนี้ ไม่ใช่ศาสนาที่พนมมือสวดมนต์ หรือจุดธูปเทียน ตีฉิ่ง ฉาบฆ้องกลอง หน้าเทวรูปที่ทำด้วยหินหรือไม้ แต่เป็นศาสนาแห่งความเมตตา คือความสามารถที่จะเกิดความรู้สึกสะเทือนใจในความทุกข์ทรมานของมนุษย์

เมื่อได้อ่านบทความนี้แล้ว หันกลับมาดูเมืองไทย ก็เห็นว่า เป็นการตรงกันข้าม

ครับ เมืองไทยเรา ยังมีศาสนาแห่งความเมตตาอยู่ เมตตา กันจนบ้านเมืองพังพินาศ สมัยกรุงศรีอยุธยา เพราะ

“ทั้งนี้เป็นต้นด้วยผลเหตุ
จะอาเพศกษัตริย์ผู้เป็นใหญ่
มิได้พิจารณาข้าไท
เคยใช้ก็เลี้ยงด้วยเมตตา”

ลงมาถึงสมัยนี้ ซึ่งเมตตาเป็นใหญ่เหนือสิ่งอื่นใด เมตตาต่อผู้ทำผิดกฎหมาย เมตตาต่อผู้ล่วงคิด ล่วงวินัย

ไม่เอาเรื่องกันจริงๆ เพราะเมตตาตัวเดียว

เมตตานั่นก็เหมือนของอื่นแหละครับ

มีน้อยก็ไม่ดี ไม่มีก็วิบัติ

แต่มีมากจนเกินไป ก็พังอีกเหมือนกัน

(หมายเหตุ คัดมาเฉพาะบางส่วนจากคอลัมน์ ช่างสังเวียน ของ
ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ในหนังสือพิมพ์ สยามรัฐ ประจำวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๒๐)

เกริ่น

ถ้าจะมีใครมาตั้งคำถามว่า ท่านศึกษาพุทธศาสนาทำไม?
ท่านพอจะตอบเขาได้ไหม ?

หากเราจะนึกถึงเหตุผลความเป็นมาของการ “นับถือ”
ศาสนาของมนุษย์แล้ว เราจะมองเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เป็น
เพราะมนุษย์มีความ “กลัว” นี้เอง เมื่อเกิดความกลัวก็พยายาม
หาหนทาง หาหลักที่พึ่งสำหรับหลบความกลัวอันนั้น จะเป็น
ความกลัวด้วยเหตุใดก็ตาม สัญชาตญาณของสัตว์ย่อมกลัวภัย
เป็นเบื้องต้น อันเป็นความรู้สึกธรรมดาที่เกิดขึ้น คู่กับความรู้สึก
ว่ามี “ตัวเรา”*

เมื่อเกิด “ตัวเรา” ขึ้นมาความกลัวที่พอกเป็นเงาของ
“ตัวเรา” นั้น อย่างน้อยก็กลัวความหิว ความลำบากและอื่นๆ
อีกนานัปการ

เมื่อมีสิ่งก่อกวนเช่นนี้ มนุษย์ก็ชวนขวายหาที่ยึดเหนี่ยว

* “ความกลัว” ที่ใ้ปัญญาในการประมาณ(มัตตัญญูตฺตา) จนเจ้าตัวไม่รู้อัจฉใน
กิริยาจิตของตนเอง (อตฺตัญญูตฺตา) ว่ามันเป็น“มานะสังโยชน์” เข้าร่วมปรุงอยู่ด้วยใน
จิตตนแล้วก็คือ ตัวอุปกิเลสที่จะก่อ “ตัวเรา” (อตฺตา) อันต้องระวังอย่างสำคัญที่สุด
สำหรับนักปฏิบัติธรรมชั้นสูง (มันคือ “สาถะยยจิต” โดยเห็นนั่นเอง)

เพื่อฝาก “ตัว” ต่อสิ่งต่างๆ ตามความเชื่อของตน ด้วยคิดว่าสิ่งเหล่านั้น อาจเป็นหลักคำประกันความปลอดภัยของตนเองได้ นับตั้งแต่ความเชื่อถือในสิ่งต่างๆ ขึ้นไป เช่น ต้นไม้ ป่า เขา พระอาทิตย์ พระจันทร์ ฯลฯ และสิ่งที่ไม่เป็นตัวตน(อรูป) เช่น นามสมมุติที่เรียกว่า เทวะ ฝี่ วิญญาณ อำนาจศักดิ์สิทธิ์ พลังลึกลับ เป็นต้น ฯลฯ สูงขึ้นไปจนกระทั่งเป็น “ศาสนา” ลัทธิต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากการค้นพบ แล้วยึดเอา “จุดนั้น”^{*} ของบรรดาผู้มีปัญญาทั้งหลายค่อยๆ วิวัฒนาการมาเป็นเจ้าลัทธิและเป็น “ศาสนา” นั้นๆ

จนกระทั่ง ได้บังเกิดผู้รู้แจ้งแท้จริงถึงสรรพสิ่ง รู้จักโลก รู้จักทุกสิ่งทุกอย่างรวมทั้งกำเนิด การดับของสิ่งเหล่านั้นถ่องแท้ โดยความสำคัญที่สุด คือ การเป็นผู้ค้นพบ “ความดับ” ของสิ่งทั้งมวล ** รวมทั้ง “ตัวตน” (อัตตา) ของผู้ที่กลัว และ “ความกลัว” (“คติ” ที่เป็นที่สุดของมนุษย์) ของมนุษย์นั้นเองสิ้น

^{*} ซึ่งจุดที่แต่ละลัทธิยึดนั้น มีได้ตั้งแต่ ต้นไม้ ภูเขา พระอาทิตย์ พระจันทร์ ฯลฯ โดยถือเป็นอำนาจศักดิ์สิทธิ์ ไปจนกระทั่งยึด ฝี่ วิญญาณ พลังลึกลับ รูปลูกแก้ว รูปพระ ฯลฯ เทวะต่างๆ แล้วแต่จะสมมุติชื่อขึ้นเรียก จะปั้นรูปหรือรูปก็ตาม (เทวะสูงสุดก็ล้วนยกกันว่าเป็น “พระเจ้า” สูงสุดของตน ตนก็พึ่ง “จุดนั้น” กันทั้งนั้น)

** สำหรับศาสนาที่ยังมี “พระเจ้า” (“เทวะ” สูงสุด) ก็คือผู้ค้นพบกำเนิดเป็นสูงสุด แต่ยังดับต้นกำเนิดไม่หมดสิ้นสนิท เพราะยังมี “อรูป” ที่เรียกว่า อำนาจศักดิ์สิทธิ์สูงสุด หรือพลังบันดาล ที่ตัวผู้นั้นยังจับไม่ได้ว่าคือ อะไรแท้ (“อวิชชาสังโยชน์” ยังไม่สิ้น) จึงมีที่สูงสุดหรือสูงสุดแห่งศาสนา คือ “กำเนิด” (การเกิด) กับพระเจ้า ต้อง “มีชีวิต” นีรันดร (“อัตตา” เทียงหรือคงยังมี “อาตมัน” มีการเกิดนิรันดร)

อันได้นำมาจากโลกว่า “พระอนุตรสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ภายหลังจากที่ “คน” หรือสัตว์โลก หลายชั่วอายุตั้งแต่ ดึกดำบรรพ์พากันค้นคว้าค้นหาแนวทางมาเป็นเวลาหลายกัลป์ เกินกว่าจะคณานับได้ และท่านผู้นั้นแหละ ที่เป็นผู้ชี้แจงแสดงถึงความจริงออกมาตีแผ่ให้ “สัตว์โลก” ผู้มีปัญญาได้รู้ได้เข้าใจและนำไปปฏิบัติ เพื่อดับความยุ่งยากทั้งมวล ประสบสุขอย่างแท้จริง

ศาสนาของท่านได้กล่าวถึง “สังขรรณ” ที่มันคงสืบมาจนถึงกาลปัจจุบันในนามที่ “สัตว์โลก” รู้จักกันว่า “พุทธศาสนา” และ “สัตว์โลก” คนใดสามารถมองเห็นความจริงนั้นได้ ผู้นั้นย่อมได้ประโยชน์เกื้อกูลอย่างที่สุด ถึงแม้องค์ศาสดาผู้ได้เป็นผู้นำสังขรรณนั้นมาชี้แจงแสดง จะถึงแก่สูญชีพดับขันธไปแล้วเป็นเวลาสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้วก็ตาม สังขรรณอันนั้นก็ยังมีอยู่ใน “โลก” ยังมีศาสนาทายาทสืบสายต่อกันมา ในลักษณะของ “พุทธบริษัท ๔” อันได้ชื่อว่า ผู้นับถือพุทธศาสนา มีทั้งการสอน การเรียนรู้ถึงหลัก “ธรรม” ที่องค์ศาสดาได้ตรัสสอนไว้ในรูปของ “หลักวิชา” โดยอาศัยจากผู้บรรลุนิจจัง ผู้รู้แจ้งจริงนั้นแหละ สำคัญ ที่จะพึงยืนยัน “สังขรรณ” แม้จะถ่ายทอดออกเป็นภาษา หรือความคำของผู้บรรลุนเองก็ยังเป็น “สังขรรณ” นอกนั้นก็จากตำนานบ้าง การถ่ายทอดท่องจำ การเล่าสู่กันฟัง และจนกระทั่งที่สุด บทวินัยบัญญัติที่เป็นคำสั่งสอนแท้ๆ ขององค์ศาสดาที่จารึกไว้เป็น “คัมภีร์” อันเรียกว่า “ไตรปิฎก” คือพระวินัย

พระสูตรและพระอภิธรรม ศาสนิกผู้ใดสนใจค้นคว้าก็มีโอกาสได้ โดยไม่ลำบากนัก ยิ่งในปัจจุบันมีทั้งตำนาน ตำรา บรรดาคณาจารย์ อาจารย์ ฯลฯ ทั้งหลายได้นำออกมาสอน ออกมาแสดงกันแพร่หลาย กลายเป็นวิชาของ “โลก” ไปแขนงหนึ่ง จนทำให้ ผู้ศึกษาลืมนถามตัวเองไปว่า เราศึกษาทำไม?

ศาสนาพุทธสอนให้รู้จักทุกข์และทางดับทุกข์ สอนให้รู้จัก “ตัวตนที่มันหลงตัวเห็นแก่ตัว” และ “การละตัวตน มาความเห็นแก่ตัว” ชุมชนใดที่ยึดพุทธศาสนาเป็นหลัก ประพฤติถูกแท้ มีผล ในการประพฤติจริง ย่อมพบแต่ความสุขสงบร่มเย็น

ประเทศไทยได้ชื่อว่า มีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ มาแต่ครั้งบรรพกาล แต่...เกิดอะไรขึ้นกับพุทธศาสนาของเราในปัจจุบัน เหตุใดบ้านเมืองจึงระส่ำระสาย ผู้คนส่วนใหญ่ทุกข์ยาก มีการเอารัดเอาเปรียบ เบียดเบียน อ้ามहित โหดเหี้ยมทารุณ เช่นฆ่า ประหัตประหารกันหนักขึ้นทุกวัน สิ่งเหล่านี้ไม่อาจจะเกิดขึ้น ในเมืองที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธเลย !

เราอาจแบ่งชาวพุทธออกได้เป็น ๓ กลุ่ม

กลุ่มแรก เข้าถึงแก่นของพุทธศาสนา

กลุ่มที่สอง ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาตามขนบธรรมเนียม ประเพณีอย่างเคร่งครัด แต่ไม่สนใจจะเรียนรู้ว่า แก่นของศาสนา อยู่ที่ไหน

กลุ่มที่สาม ได้ชื่อว่าเป็นชาวพุทธเช่นกัน แต่ได้มาตามใบ

ทะเบียนสำมะโนครัว ไม่เคยรู้เรื่องทั้งเปลือกและแก่นอะไรทั้งสิ้น
คนกลุ่มแรกนั้น มีอยู่น้อยนิด เมื่อเทียบกับคนกลุ่มหลังๆ
นอกจากนี้ ยังมีคนอีกกลุ่มหนึ่ง ทั้งพุทธศาสนิกชนเองนั่นเอง
และทั้งที่ไม่ใช่ ซึ่งมองเห็นศาสนาพุทธแต่เปลือกแล้วคิดว่าเป็น
ตัวจริงของศาสนาก็เลยไม่ยอมสนใจ ไม่เอาใจใส่ คิดว่าเป็นเรื่อง
ของคนที่ไม่หลงมงาย คนกลุ่มนี้กำลังมากขึ้นทุกขณะ

แล้วนี่หรือที่ว่าเมืองไทยเป็นเมืองพุทธ !

เราเกือบจะแยกไม่ออกแล้วว่า อะไรคือพุทธ อะไรคือ
ลัทธิประเพณีอื่นที่แปลกปลอมเข้ามา เปรียบเหมือนเกิดเนื้องอก
ขึ้นในพุทธศาสนา ทำให้เราไม่สามารถเข้าถึงตัวพุทธศาสนา
ทำให้คนเสื่อมศรัทธาและเริ่มหันหลังให้ศาสนา ป่วยการกล่าวถึง
ผู้ที่ยังไม่มานับถือพุทธ ฉะนั้น เราจำต้องผ่าเอาเนื้องอกเหล่านี้
ออกไป เพื่อที่จะได้เข้าถึงจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของศาสนาพุทธ
เสียที ด้วยเรามาทำตนเองให้เป็นพุทธศาสนิกชนที่เข้าถึงแก่น
แท้ของพุทธศาสนา โดยการปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสอนของ
พระพุทธรองค์เพื่อที่จะได้เดินทางตรงเข้าสู่การเป็นพระอริยะ
ให้สมกับที่เราได้มีโอกาสเกิดมาพบพุทธศาสนากันแล้วในชาตินี้
(ทางลัดที่สุด คือ ทางตรงที่สุด)

ที่จริงการศึกษาเรื่อง “ศาสนา” โดยเฉพาะ “พุทธศาสนา” ไม่
ใช่เป็นการศึกษาธรรมดาอย่างที่คนเข้าใจกัน เฉพาะอย่างยิ่งพวก
ที่ศึกษากันแบบหมูนักปรัชญา หรือนักวิชาการ แม้คำว่า

“ศึกษา” เพียงคำแรกที่ใช้ก็มีไข่มุมความหมายตื้นๆ ง่ายๆ ว่า เปิดตำราออกอ่านปาวๆ หรือท่องให้แม่นยำให้ได้ แล้วสอบได้ขั้นได้ตำแหน่งก็ผิดเสียแล้ว แต่คำว่า “ศึกษา” ของพุทธศาสน์นี้ หมายถึง “การปฏิบัติ” “การลงมือ” “การทำ” จริงๆ กับตัวเอง ให้เกิด ให้มีจริงๆ ตามที่รู้นั้นเข้าใจนั้น ยกตัวอย่างเช่น ถ้าคำว่า “บิน” ซึ่งเป็นคำศัพท์ภาษาคำหนึ่ง อันซึ่งบ่งลักษณะอาการของกายกรรมชนิดหนึ่ง ถ้าเป็นนักศึกษารวมดาก็นี้ภาพได้ว่า อ้อ! ลักษณะอย่างนั้นๆ คนเรียกว่าบิน แล้วก็ถือว่า ตนได้ถึงซึ่งปัญญาที่ทะลุแจ้งแล้ว จบการศึกษาแล้ว แต่ถ้าจะเข้าใจให้ถึงเนื้อแท้แล้ว “บิน” นี้ต้องแสดงอาการเอาตัวเองไปกระทำอย่างนั้นๆ ให้เป็น “สภาวะ” แสดงได้อย่างแท้จริง ให้มีสภาวะบินเกิด ขึ้นกับตัวเองจริง เราจึงจะได้ชื่อว่า มีตัว “บิน” ในตัวเรา นี้แหละ คือความเป็นสิ่งไกลที่เห็นได้ยากของ “คน” เป็นสิ่งที่อยู่กับเนื้อกับตัวที่คนมองข้ามไปด้วยความไม่เข้าใจก็ตามด้วยความไม่ยินยอมรับก็ตาม แต่ความจริงก็ต้องเป็นความจริงอยู่นั่นเอง

ฉะนั้น คงเป็นการไม่ผิดที่จะตั้งคำถามว่า “ท่านศึกษาพุทธศาสนาทำไม?” ได้เล่าโยงไปถึงสาเหตุของการเกิด “ศาสนา” และการที่คนยอมรับนับถือมาแล้วว่า เนื่องจากคนต้องการหนี “ความกลัว” นั่นเอง เมื่อมีความกลัวก็ต้องการ “หลุดพ้น” จากความกลัวอันนั้น ตีวงแคบเข้ามา ก็คือต้องการ “พ้น” นั่นเอง และพุทธศาสนิกชนก็คงไม่ปฏิเสธว่า ที่ค้นคว้าขวนขวายเข้าวัดเข้าวา

อยู่ทุกวันนี้ เพื่อต้องการความ “หลุดพ้น” หลุดพ้นจากอะไร? หลุดพ้นจากความชั่วที่มนุษย์เรียกว่ากิเลสตัณหา อันได้แก่ โลก (อยากได้-มี-เป็น) โทสะ (ขัดใจ,ไม่สมอยาก)และโมหะ (หลงผิด) นี้เอง แต่ถึง “คน” จะรู้ถึงเพียงนี้ ก็เชื่อแน่ว่า ยังมีน้อยคนนักที่จะจับตัวเจ้ากิเลสตัณหานี้ได้ เพราะมันเป็นสิ่งไกลเกินไปอย่าง ที่กล่าวมาแล้วข้อพิสูจน์จะเห็นได้จากแม่บुकคอบบางคนเข้าวัดเข้าวา ถือศีล โดยในลักษณะสถานที่เช่นว่านี้ ใครๆ ก็คิดว่า เป็นสถานที่ บริสุทธิ เป็นสถานที่ดีที่สุดแล้ว เป็นสิ่งสูงสุด ที่ผู้เข้าไป เกี่ยวข้องจะต้องสะอาดหมดจด ให้เหมาะสมกับสถานที่ นั้นๆ แต่กลับเป็นผู้มาแสดงอาการกิริยาที่สื่อถึงความขัดแย้ง กับสิ่งที่เป็นเหล่านั้นอย่างลิบลับ กล่าวเช่นนี้ก็คงเข้าใจกันได้ อันนี้น่าจะนำเอามาพิจารณากันว่ามันเป็นอะไร? มีอะไรพอ จะแก้ไขได้ ก็น่าจะเอามาปรับปรุงเพิ่มเติม เพื่อความถูกต้อง เป็นที่สุด

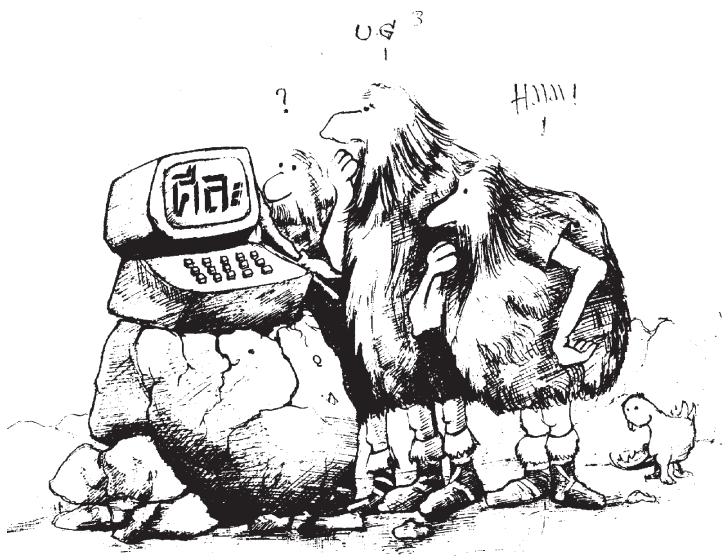
เรามานับถือนี้ ศึกษาพุทธศาสนา เพื่อ “ความหลุดพ้น” กัน ก็ทำไมเรายอมให้มีห่วงมารัดมาตรึงเราอีกเล่า แล้วเมื่อไหร่เรา ถึงจะหลุดพ้นกันเสียที ความเป็น “คน” เป็นสิ่งที่เราควรนำมา คิดว่า มันคืออะไร? และน่าสังเกตขึ้นไปอีกก็คือ “คนหลุดพ้น” แล้วซึ่งกิเลสตัณหาอุปาทาน พุทธศาสนาไม่เรียกผู้นั้นว่า “คน” อีกแล้ว แต่ผู้นั้นจะได้นามใหม่ว่า “อริยบุคคล” หรือ “อริยะ” ซึ่ง เป็นผู้ที่มีแต่ความเบิกบาน-แจ่มใส มีชีวิตง่ายๆ เบา สบาย

ไร้ทุกข์ ไร้ภาระ

ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น !

เราก็ดูมาศึกษา และมาเลือก เดินทางตรงเข้าสู่การเป็น
พระอริยะกันเถิด...

• จากชาวโศก
เพื่อมวลมนุษยชาติ

บมบงกั๋นอ้ง่างนั๋

เล็งจี่น้อ “ชาวไทงเมืองพุทธ” ไม้ด!

เพรธา: “ศาสนา” ไม้มีฤทธิเพ็งงพอ

จิง...คววมโลกไม้ลัดไม้จาบ

จิง...ทำโขงๆ ได้ไม้ละอวง

จิง...รู้และของแต่ “กรรม” ของคนป่า

ไม้รู้ไม้ชอบ “กรรม” ของคนเมือง

จิง...มีแต่แรงงานที่ไร่การสร้างสรร

จิง...ถั่วมเถ็งมต่อการพัฒนา

จิง...ไม้รู้แจ้งล้ากรรมกัน ได้ล้ากที่

กำไม้ช่วงกันเข้ามกันหยุด “บวง”

เดินตรงสู่การเป็นพระอรียะ

151 มาพูดเอาเนื้อหาสาระกันเลยที่เดียวเถอะ ไม่ต้อง
เยิ่นเย้อ เมื่อเราจะศึกษา “พุทธศาสนา” เราก็จับเบื้องต้นของ
พุทธศาสตร์ให้ได้

ตามหลักพุทธศาสตร์สอนเราไว้ว่า แก่นของศาสนานั้นคือ
ศีล-สมาธิ-ปัญญา หรือศีลสิกขา-จิตสิกขา-ปัญญาสิกขา และ
แก่นของการประพฤติปฏิบัตินั้น ก็คือ “สติปัญญา” อันเป็นทาง
เอก หรือทางเดียวแท้ๆ ของพุทธศาสตร์

ทีนี้เราก็ควรจะถามตนเองว่า เรามี “ศาสนา” กันทำไม?
ทุกคนก็คงจะตอบได้เป็นแนวๆ เดียวกัน แม้จะนับถือศาสนา
อื่นๆ ใดๆ ก็ตามว่า ที่มี “ศาสนา” ก็เพราะศาสนาจะช่วยให้เรา
เป็นคนดี เป็นคนเจริญ เป็นคนบรรลุผลสำเร็จในชีวิต

ในที่นี้เราจะไม่พูดอธิบายถึงรายละเอียดแห่งหลักการ
วิธีการหรือเป้าหมายความเป็นไปของศาสนาอื่น นอกจาก “พุทธ”
แต่อาจจะมีการเปรียบเทียบกับศาสนาอื่นบ้างในบางประเด็น
บางครั้งบางตอนถ้าจำเป็น เพื่อความกระจ่างในความแตกต่าง
หรือในความเหมือนกัน

ก่อนอื่นเรามาทำความเข้าใจกันเสียก่อนว่า ผู้มี “ศาสนา”

คืออย่างไร

การมี “ศาสนา” นั้นมิใช่ว่าพ่อแม่นับถือ “ศาสนา” อะไร? เราเลยนึกว่า เรามี “ศาสนา” นั้นๆ แล้วตามไปเอง โดยไม่ต้องประพฤติปฏิบัติตนให้บริสุทธิ์ในศีล ให้มีธรรมะอันเป็นกุศลใดๆ ตรงตามหลักตามทฤษฎีของ “ศาสนา” นั้นๆ เลยอย่างนั้นยังไม่เรียกว่า ผู้นั้นมี “ศาสนา” ซึ่งแม้คนผู้นั้นจะท่องบ่นบางบทบางตอนของจารีตประเพณีของศาสนาได้ หรือจะไปร่วมจารีตประเพณีของศาสนาบ้างในบางครั้งบางคราวเสมอก็ดำตาม หรือยิ่งบางคนจะเรียนจะเข้าใจคำศีล จะท่องธรรมบทได้มากมายเอาด้วย แต่การประพฤติการปฏิบัติของตนนั้นไม่ได้เป็นไปตามธรรมบทตามศีลนั้นๆ เลย คนผู้นั้นก็ยังไม่ได้ชื่อว่ามี “ศาสนา” นั้น เพราะการเรียนรู้อาจท่องจำหลักเกณฑ์ เป้าหมายหรือทฤษฎี แม้เหตุผลของ “ศาสนา” หรือของอะไร? ใครๆ ก็ย่อมเรียนได้ รู้ได้ ก็ “ศาสนา” ก็ “ความรู้” ก็สามารถเรียนได้ ท่องจำได้ เข้าใจซาบซึ้งได้

แต่ถ้าตนเองไม่ได้มีพฤติกรรมที่ดีตามหลักเกณฑ์ ตามศีลตามธรรมะนั้นๆ เลย

เราจะชื่อว่า มี “ศาสนา” ก็ต่อเมื่อเราเป็นผู้มีพฤติกรรมที่ดีตามหลักเกณฑ์ ตามหลักธรรมะของศาสนาแห่งศาสนานั้นๆ กำหนดไว้

เช่น พุทธศาสนายืนยันกำหนดไว้ว่า หลักขั้นต้นที่จะวัด

คนมี “พุทธธรรม” หรือบรรลุดธรรมนั้นเป็นคนมี “ศาสนา” ระดับแรก ก็เป็นคนเจริญ เรียกเต็มภาษาว่าเป็น “อริยบุคคล” เป็น “อารยชน” นั่นเอง ขั้นต้นเรียกว่า “โสดาบัน” ดังนี้

นี่คือ ผู้มี “ศาสนาพุทธ” แท้ๆ เป็นผู้มีพฤติกรรมที่ดีแล้ว เป็นปกติธรรมดาในทุกๆ วัน ตามศีลตามธรรมะขั้นต้นของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ขีดขั้นกำหนดว่า มี “ศาสนา” ขั้นต้นของพุทธนี้ ก็คือ มี “ศีล ๕” บริสุทธบริบูรณ์จริงๆ เป็นปกติ ไม่ทุกข์ ไม่เดือดร้อน ไม่ยุ่งยากแล้ว นั่นคือ “อริยบุคคล” แท้จริง ขั้นที่ ๑ ที่เรียกว่า “พระโสดาบัน”

คำว่า “พระ” นั้น ก็ขอทำความเข้าใจให้กระจ่างแจ่มกันเสีย ก่อนว่า “พระ” นั่นคือ คนดี คนเจริญ คนบรรลุดผลสำเร็จ ในชีวิต นั่นแหละคือ “พระ” แท้ๆ

โดยตรงคือ คนที่มี “ศาสนา” แล้วดังได้อธิบายมานั่นเอง จะโกนหัวห่มจีวรหรือไม่ ผ่านพิธีบวชตามรูปแบบหรือไม่ก็ตาม ถ้าคนผู้ใดมี “ศีล ๕” บริสุทธบริบูรณ์จริงๆ เป็นปกติผ่องแผ้วในใจ ไม่ทุกข์ร้อนอึดอัดอะไรได้จริงๆ แล้ว นั่นแหละ “พระ” แท้ๆ ขั้นที่ ๑ ชื่อว่า “พระโสดาบัน” จริงๆ ส่วนผู้บวชแล้วโดยการ ผ่านพิธี ผ่านรูปแบบโกนหัว ห่มจีวร ปฏิญญาต่อประชาคมแล้ว เสียเข้าไป แต่ผู้โกนหัวห่มจีวรแล้วนั้นๆ ยังไม่บริสุทธบริบูรณ์ แม้แต่ “ศีล ๕” ยังไม่เป็นอยู่สุข เพราะยังอยู่อย่างอดทนข่มฝืน

ด้วย “ศีล ๕” จิตยังไม่บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว เพราะยังอดละเมิดศีล ๕ * ไม่ได้ ดังนี้ ก็เป็นเพียงสมมติๆ ไม่ใช่ “สัจจะ” สมมติกันว่า “พระ” เท่านั้นยังไม่ใช่ “พระ” ตามสัจจะ ยังไม่ใช่ “พระ” จริงๆ อะไรหรอก หรือที่เรียกกันว่า “สมมติสงฆ์” นั่นเอง

“พระโศดาบัน” ที่จริงนั้น คือ ผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ด้วย “โศดาปัตติยงค์” คือหลักเกณฑ์ “ศีล ๕” นี้แหละ เป็นเครื่องวัดแท้ๆ

แม้คนผู้ประพฤติปฏิบัติได้ สะอาดบริสุทธิ์ถูกต้องจริงแล้ว เป็นปกติอยู่ทุกวันนี้ จะไม่ได้ผ่านพิธีบวชตามรูปแบบพิธีการ จะไม่ได้ห่มจีวรโกนหัว จะอยู่ในบ้านกับชาวคฤหัสถ์นั่นแหละ และเรียกขานกันอยู่ว่า เป็น “ฆราวาส” แท้ๆ นั่นเอง ก็คือ ผู้มี “ศาสนา” แท้ เป็น “พระอริยสาวก” ของพระพุทธเจ้าแท้ เป็น “ที่พึ่ง” ของพุทธศาสนิกชนอื่นที่จะศึกษาตาม ประพฤติตาม เอาอย่างตามได้แท้ๆ จริงๆ เช่น นางวิสาขา พระเจ้าพิมพิสาร อนุชาบิดจกเศรษฐี ฯลฯ ดังนี้ ล้วนคือ “พระอริยสาวก” ทั้งสิ้น เป็นพระโศดาบัน โดยเฉพาะอนุชาบิดจกเศรษฐีนั้น เป็นถึง พระสัททาคามีด้วยซ้ำ

ดังนั้น เรามาเริ่ม “สิกขา” หรือศึกษากันดูซิว่า “ศีล ๕”

* และที่สำคัญก็คือ ผู้นั้นต้องรู้แจ้งแทงทะลุใน “ศีล ๕” ขึ้นต้นนี้อย่างถูกแท้ ถ่องแท้ตรงตามสาระเป้าหมาย ที่มีขอบเขตไว้จริงๆ ไม่ใช่ผิวเผิน ไม่ใช่อย่างสะเพร่าตามที่เคยรู้เคยเข้าใจมา

อันเป็น “ศีลสิกขา” ขั้นต้นที่จะเป็นหลัก เป็นหัวข้อ เป็นคำพูด นั้นมีกันอย่างไร? และเนื้อความอันเข้าเป้าเข้าสาระนั้นหมาย กันถึงไหน? โปรดติดตามฟังดู อาจจะไม่ตรงกับที่เคยได้ยิน ได้ฟังมานานักหนาแล้วก็ได้

“ศีลสิกขา” ไม่ได้หมายความว่า ท่องตาม จำคำพูด ตามได้ แต่ปากเท่านั้น “ศีลสิกขา” หมายความว่าทำความหยั่งรู้ศึกษาเล่า เรียนให้แจ่มแจ้งแทงทะลุใน “ศีล” นั้นๆ จริงๆว่า มันเป็นหลักเกณฑ์ ที่ดีที่ควรประพฤติให้ได้ แล้วนำมาประพฤติปฏิบัติตาม จนเรามี พฤติกรรมได้ตามศีลนั้นๆ ไม่ต่าง ไม่พรัย ไม่ขาด ไม่ทะลุ เรา เป็นอยู่ได้โดยหลัก “ศีล ๕” นั้น บริสุทธิบริบูรณ์ สบาย โดยเรา รู้ผลด้วย ว่า เราสบาย ทนได้อย่างเห็นๆ เราไม่ต้องเดือดร้อน ไม่ต้องหนักหนา และตรงกันข้ามกลับเบา ง่าย ไม่วุ่น ไม่ยุ่งยาก ลิ่นภาระอย่างแท้จริง ตามเหตุตามมูล ตามหลักเกณฑ์ แก่ “ศีล ๕” นี้แหละ มันมี “อชิปัญญา” คือมีปัญญาเข้าใจในๆ ตนเอง ได้ว่า เราเป็นคนดี เราเจริญแท้ แม้เราจะไปติด ไปเคยมี พฤติกรรมอันไม่ดีตามที่ห้ามไว้ใน “ศีล ๕” นั้นมาก่อนก็ตาม เมื่อเราตั้งใจประพฤติตนจนบริสุทธิบริบูรณ์ใน “ศีล ๕” นี้ได้จริง “จิต” ของเราเป็น “สมาธิ” ได้จริง คือ จิตเฉย จิตหมดอยาก ในการจะต้องละเมิด “ศีล ๕” ได้ปกติ จิตเป็นสุขจิตไม่เดือนร้อน ไม่เป็นทุกข์ที่จะอยู่อย่างมี “ศีล ๕” บริสุทธิบริบูรณ์ จิตมีปีติ จิตยินดีอยู่ในตนอยู่ที่เดียวว่า ตนได้ดีแล้วหนอ ตนบริสุทธิ

บริบูรณ์แล้วหนอ ใน “ศีล ๕” และในจิตนั้นมันมีสภาพบริสุทธิ์ บริบูรณ์อยู่ใน “ศีล ๕” พัน (“สักกายะ”) ฐูปุทธิกรรมของจิต ของตนจริงๆ (ต้องรู้จิตในจิตของตน มันใจในจิตของตนว่า สะอาดบริสุทธิ์หรือจิตเรา “หลุด” จิตเรา “พ้น” จิตเรา “ขาด” จากความชั่วต่ำ คือ “ศีล ๕” กำหนดนี้แท้ๆ จริงๆ จึงจะเรียกว่า พัน “สักกายะ”) รู้ความแตกต่างกับจิต ที่ไม่บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ จริง แยกออก วิชโยอก วิจาร์ณได้ วินิจัยเป็นจริงๆ อย่างชัดเจน แจ่มแทงทะลุชนิดหมดสงสัยในตนเลยทีเดียว (พัน “วิจิจจนา”) ไม่ใช่มี “ศีล” เพียงปาก ไม่ใช่บำเพ็ญชนิดไม่รู้ไม่เห็น ไม่เข้าใจ ถึงหลักถึงพฤติกรรมของจิต แต่บำเพ็ญอย่างมีผลจริง เห็นจริง ถึงจิตตนเองแท้ เป็นปัจเจกตั้ง ไม่ต้องมีใครบอกให้ ไม่ใช่มีใคร ต้องมากำหนดญาณให้ แต่ตนกำหนดรู้เอง เห็นเองในจิตที่ บริสุทธิ์บริบูรณ์นั้นๆ จริงๆ (พัน “ศีลัพพตปรามาส”) จึงจะชื่อว่า “ปัจเจกตั้ง” ที่ไม่มีใครหลอก

อย่างนี้เรียกว่าจิตเป็น “สมาธิ” แท้คือ จิตบริสุทธิ์บริบูรณ์ แล้ว แท้เป็น “ฉาน” แล้ว ด้วยเหตุปัจเจกแก่ศีล ๕ เท่านั้นแหละ การรู้การอ่านแจ่มพฤติกรรมของตน ทั้งทางกายกรรม ทาง วจีกรรมของตน ตลอดถึงมโนกรรมของตนว่า มันบริสุทธิ์บริบูรณ์ ไม่ละเมิดไม่ขัดแย้งไม่ต่างไม่พร้อยใน “ศีล ๕” แท้ๆ มี “ปัญญา” เห็นเอง รู้เอง แทงทะลุแจ่มในพฤติกรรมของตนทั้งทางกาย ทางวจี ทางมโนเองถูกตรงแท้ๆ พร้อมทั้งเห็นในความดี ความเจริญ

เข้าใจได้ในความบรรลุผลสำเร็จในชีวิต ขั้นที่ ๑ ถึงจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน เป็น “โลกุตรจิต” ขั้นที่ ๑ แท้ๆ ทีเดียว เป็นพระโสดาบัน เป็นผู้มี “อริจิต”(สมาธิ) เป็นผู้รู้เห็นเข้าใจแท้ด้วยตนเอง “มันใจ”(สัมมาสมาธิ) ในตนเองเป็น “ปัจจัยตัดัง” จริงๆ จึงเรียกว่า มี “อริปัญญา” เป็น เวทิตัพโพ วิทยุทธิ ระดับที่ ๑

พระโสดาบัน คือ ผู้บริสุทธิ์บริบูรณ์ใน “ศีล ๕” ได้แล้ว ถึงจิตคือ ไม่ละเมิดในศีล ๕ ได้อย่างสบาย อย่างปกติ เป็นผู้มีชีวิตประจำวันโดยไม่ต้องฝืน ไม่ต้องลำบากใจอะไรเลย แต่กลับเห็นความดี ความเป็นคนดี เห็นเป็นความเจริญ ความประเสริฐในความเป็นคนของตนอย่างชัดแท้ด้วย แม้ผู้นั้นยากจน ไม่มียศ ไม่มีคนสรรเสริญอะไรก็ตาม ก็จะไม่ทุกข์ จะไม่น้อยใจ จะไม่ริษยาผู้อื่นที่เขามีลาภ มียศ มีสรรเสริญได้เพราะเขาละเมิดศีล ๕ เลย แต่จะพอใจในตนเอง จะยินดีในความเป็นอยู่ของตนที่ไม่ต้องไปละเมิดศีล ๕ แม้มีลาภน้อย ยศน้อย สรรเสริญน้อยอยู่ อย่างนั้นๆ ก็ยังสันโดษอย่างนั้นได้จริงๆ ยินดีในตนแล้วได้จริง และเจ้าตัวรู้ในความไม่เป็นคนเลวคนต่ำของตนจริงๆ อย่าง “แนใจมันใจ” หรือจิตตั้งมั่นจิตมั่นคงในความดีงามแล้ว ชอบแล้ว นี้ (“สัมมาสมาธิ” ของพระอริยะ) ทั้งไม่คิดจะละเมิดความชั่วตามศีลห้า นั้น ห้ามัว้อย่างมั่นคงแน่แท้ เพราะเข้าใจในความดี ความเป็นความประเสริฐของมนุษย์ แม้บริสุทธิ์บริบูรณ์ได้จริง แก่ศีล ๕ นี้แหละจริงๆ

โดยคนผู้นั้นจะเคยละเมิดศีล ๕ มาแล้วอย่างโชกโชน พอมารู้ว่า ประพฤติปฏิบัติตนให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ในศีล ๕ ให้ได้ เกิด จะประเสริฐดีแท้ แล้วเขาผู้นั้นก็พากเพียรประพฤติปฏิบัติตน จนบรรลุผลสำเร็จบริสุทธิ์บริบูรณ์ได้จนเห็นผล แน่ใจ ในความจริงของตนเอง ชัดใจมั่นใจ ดังได้อธิบายมาแล้วก็ตาม

หรือคนผู้นั้น จะไม่เคยละเมิดศีล ๕ มาเลยในชีวิต พอมารู้หลักเกณฑ์แห่งศีล ๕ เมื่อนำมาเทียบเคียงเข้ากับตนแล้ว ก็เห็นได้ รู้ได้ว่าตนยึดถือในความดี ความประเสริฐตามศีล ๕ นี้ บ่งบอกไว้ได้อย่างเป็นปกติสบายมาเสมอแต่ไหนๆ ก็ตาม

หรือบางคนแม้จะเคยละเมิดศีล ๕ มาบ้าง ก็ด้วยความไม่รู้ ไม่ได้ตั้งใจ อันเป็นเพียงครั้งคราวหรือเพียงเล็กๆ น้อยๆ ดังนั้น พอมารู้กฎหลักแห่งศีล ๕ แล้ว ก็แนใจเข้าใจดี เห็นความจริงว่าเป็นความสูงชันหนึ่งหรือความประเสริฐแท้ชั้นหนึ่งแห่งความเป็นคนจริงๆ ถ้าบริสุทธิ์บริบูรณ์ศีล ๕ ไปตลอดชีวิต โดยเข้าใจ และพอใจจะรักษาตน ยืนหยัดจะเป็นผู้ไม่ไปละเมิดศีล ๕ อีก จะมีสติสัมปชัญญะรู้ตน จะเป็นอยู่ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ในศีล ๕ ให้มั่นคงเป็นอัตโนมัติให้ได้ ก็พยายามทำได้โดยง่ายทันที ไม่ต้องยากเลย ดังนี้ ก็ตาม

ผู้ใดบริสุทธิ์บริบูรณ์ศีล ๕ ได้และทรงตนไว้อย่างรู้ดีเข้าใจดี เป็นผู้มีหลักมีเกณฑ์แห่งความเป็นผู้ประเสริฐอย่างแจ่มแจ้ง เห็นในประโยชน์ตนประโยชน์ท่าน เพราะการไม่ต่ำไม่เลวโดยไม่

ละเมิดศีล ๕ นั้นได้จริงจัง คนผู้นั้นก็เป็น “พระอริยโสดาบัน” แท้ๆ
ทุกคนโดยไม่ต้องมีใครไปทำพิธีแต่งตั้ง (เป็น “เวทิตัพโพวิญญูหิ”
คือ เป็น “บัณฑิต” แท้ๆ โดยไม่ต้องไปรับปริญญาจากใครที่ไหน)

เอาละ เรามาตรวจ “สักกายะ” ขึ้นต้นกันดูซิ “สักกายะ”
ก็คือ “โสดาปัตตียังคะ” นี้แหละ หรือคือ “ศีล ๕” ตรงๆ นี้เอง
เราได้ “สิกขา” หรือได้เรียนได้ศึกษากันผีนๆ มาอย่างไร? หรือ
ได้เรียนได้ศึกษากันลึกซึ้งมากันแก่ไหน? และได้ปฏิบัติกันแก่
“ศีลัพพตปรามาส” หรือได้ปฏิบัติกันจนเป็น “ศีล” เป็น “พรต”
ที่ขัดเกลาดนพั้นแล้ว สะอาดได้แล้วหรือยัง?

ถ้าขึ้นสักแต่ว่า ท่องศีล จำศีล หรือประพุดติดตามศีลเล่นๆ
หัวๆ อยู่ยังงั้นเอง วันแล้ววันเล่า ไม่เคยบริสุทธบริบูรณ์ หรือไม่
เคยตั้งใจจะให้บริสุทธบริบูรณ์ เป็นขึ้นเป็นอันกันไปตลอดชีวิต
ได้เสียที ไม่เคยภูมิใจ รู้จริงในการบริสุทธศีล ไม่เคยเข้าใจหยั่ง
ถึงความเป็นผู้บริสุทธศีล แม้ข้อนั้นๆว่า มันเป็นความสะอาด เป็น
ความประเสริฐของมนุษย์ * มันก็เป็นแค่ “ศีลัพพตปรามาส”
อยู่เท่านั้นเอง มันเป็นเพียงการทำได้ เพราะเพียงเห็นแก่ว่าเป็น
กฎเป็นศีล เป็นบุญ (เพียงภาษาเพียงอวดตา) เท่านั้น มันไม่
เห็นว่าเราทำได้แล้ว เราก็ได้ดีด้วยจริงๆ (นี่คือ “บุญ” ที่ทั้งทำ
ได้แล้วก็รู้เนื้อบุญเป็นปัญญาแท้) เราจะต้องประพุดปฏิบัติให้จริง

* ที่เมื่อผู้ใดมีได้เป็นได้ มันก็เหมือนกับผู้นั้นได้เพชรได้ทอง แต่มันจะภาคภูมิใจ
ประณีตใจยิ่งกว่า รู้ในความสูงค่ายิ่งกว่าเพชรยิ่งกว่าทองจริงๆ

จนรู้จนแจ้งว่าตนบริสุทธิ์บริบูรณ์ได้สะอาดแท้ ก็สบายแท้ เจริญแท้ สุขแท้ (วุปสโม สุขโจ) ปกติทั้ง กาย-วาจา-มโน ตลอดไปจนกว่าจะตาย นั่นแหละคือ ผู้พ้น “ศีลพทตปรามาส” พ้น “สักกายะ” มันรู้แจ้งอย่างหมดวิจิติจจมา อย่างพ้นสงสัย กระจ่างแจ้วจริงๆ

ศีลข้อที่ ๑ “ปาณาติปาตา” นั้น หมายให้เราประพฤติตนจนหมดโทษะ หมดอามหิตโหดร้าย จิตเรามีเมตตาจริงๆ ไม่ฆ่าสัตว์จริงๆ ไม่ว่าสัตว์เล็กสัตว์น้อย สัตว์ร้ายสัตว์ดี (ไม่ต้องกล่าวถึงสัตว์ชั้น “มนุษย์” เพราะผู้ยังฆ่ามนุษย์อยู่ มันก็สุดหยาบแล้ว) กายกรรมของเราไม่ฆ่าเอง และปากไม่เคยบอกให้ใครฆ่า ไม่พูดเป็นเชิงให้ใครไปฆ่า และที่สุดอันเป็นจุดตัดสิน “ความจริง” หรือจุดจะนับเป็น “พระอริยะ” ได้กัน ก็ตรงนี้นั่นก็คือ ใจไม่คิดอยากฆ่าเลย มีเมตตาแท้ ไม่มีเกลียดสัตว์ ไม่มีขังสัตว์ ไม่มีโกรธ ไม่มีอยากทำลาย และไม่มีชอบเกินเหตุ ไม่มีกำหนดรักรังอยากได้ในลักษณะเอาเปรียบมาให้แก่ตัว ไม่มีอยากแม่แต่อยากเอามากิน (อันเป็นการเห็นแก่ตัวชัดๆ) เพราะการกินเนื้อสัตว์ก็คือ ต้องฆ่าหรือสัตว์ต้องตายลงมานั่นเอง มันจะนึกเห็นนี้ก็รู้สึกออกที่เดียวว่า ถ้ากินสัตว์ มันก็ต้อง “มีการฆ่าสัตว์” ผู้มีศีลข้อนี้อย่างซาบซึ้งและลึกซึ้ง จึงจะไม่ทำตัวเองให้เป็นเหตุแห่งการฆ่าสัตว์เลย เมื่อจิตผู้นี้มี “อธิปัญญา” แท้

ก็ในเมื่อตนยังไม่ฆ่า แล้วทำไมตนเองยังจะเป็นเหตุอัน

สืบเนื่องไปให้ผู้อื่นเขามาสัตว์ เพราะเพียงแค่เห็นแกกินเท่านั้นเองเล่า! ในเมื่อกินพืช ผัก ผลไม้ คนก็อยู่ได้ และถูกต้องตามตระกูลของความเป็นคนแท้ๆ ด้วย เพราะคนเป็นสัตว์โลกตระกูล MOLAR คือ ตระกูลกินพืช ผัก ผลไม้ ตระกูลมี “ฟันกราม” เหมือนพวกช้าง-ม้า-วัว-ควาย สังเกตฟันของตนเองเถิด นั่นเป็นหลักฐานยืนยัน

คนไม่ใช่สัตว์โลกตระกูล โหดร้าย ดุร้าย ที่เรียกว่า CANINE คือพวกที่มี “ฟันเขี้ยวฟันแหลม” แบบเสือ แบบหมา แบบแมว ที่กินเนื้อสัตว์เป็นอาหารนั้นๆ คนเป็นสัตว์เข็น เป็นสัตว์โลกจิตสูงแล้ว ไม่อ่ามหิตแล้ว อย่าโน้มเอาจิตตนไปเป็นสัตว์โลก อ่ามหิตเป็นพวกดุร้ายอีกเป็นอันขาด “แล้วไม่รู้แล้ว” นั่นก็ไม่หมด “วน” สูงก็ให้จริง อย่าสูงแล้วก็วนไปต่ำอีก ก็เพราะเอาแต่วนตีไม่รู้ตี แล้วไม่รู้แล้วของตนนั่นเอง จึงไม่พ้นความวน ไม่พ้นโลกไม่ “เข็น” ได้สนิทสักที จึงถึง “นิพพาน” ไม่ได้สักที

ศีลข้อ ๑ นี้ มีเป้าหมายจะทำให้คนหมดความโหดร้าย อย่างสนิทบริบูรณ์จริงๆ ล้างสัญชาตญาณสัตว์ป่าเถื่อนแท้ๆ ให้สะอาดสนิททั้งรูป-ทั้งนาม จงรู้และปฏิบัติให้โน้มโน้มไปให้ตรงเป็นอุชุปฏิปันโนเถิด แม้แต่เสือ-สิงห์-หมา-แมว คนยังนำมาฝึกมาหัดให้ลดความโหดร้ายลงพอได้ มันยากยิ่งกว่า หัดช้าง-ม้า-วัว-ควายให้หมดอ่ามหิตเสียอีก ยิ่งเป็นคนดีก็ยิ่งหัดตนและหัดคนทุกๆ คน ให้หมดอ่ามหิตกันนั้นเถิด ประเสริฐยิ่งแก่โลกแก่สังคม

อันลึงข้างกลางป่าเอามาหัด
 ลารพัดฝึกได้ตั้งใจขมาง
 เกิดเป็นคนฝึกไม่ได้มันน่าอาง
 หัดทำดีไม่ได้ควรอางลึง

นี่คือศีลข้อที่ ๑ ถ้าใครประพฤติจนมีพฤติกรรมถูกต้องได้
แท้ แม้ยังไม่บริสุทธิ์บริบูรณ์ ก็เป็นผู้มี “ศาสนา” บ้างแล้ว ตาม
หลักเกณฑ์ของศาสนาแห่งพุทธศาสนา เป็น “พระ” น้อยๆ ขึ้น
มาแล้วยิ่งทำได้บริสุทธิ์บริบูรณ์สักซึ่ง ก็ยังเป็น “พระ” มากๆ แน่
ใครก็ตามที่มีความรู้ในจุดดี จุดเจริญ หรือความเป็นสัจโลกที่เจริญ
เพราะมีพฤติกรรมไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนอย่างร้าย ไม่อามหิต
ได้แต่อย่างนี้ เป็นปกติถึงจิตแท้ ผู้นั้นก็เป็นผู้รู้ “ศาสนา” และ
ยิ่งเป็นผู้ “ดี” ได้ เจริญได้ตามนั้นแท้ มั่นคงโดยเฉพาะของพุทธ
ถือว่า เป็น “อริยบุคคล” แล้ว ข้อ ๑ จริงๆ เป็น “ความเจริญ”
แท้ มิใช่ป่าเถื่อน เป็น “ความดี” แท้ ด้อย่างสมชื่อ “มนุษย์”
คือมี “จิตประเสริฐ” เป็นความบรรลุผลสำเร็จในชีวิตที่เกิดมา
เป็นมนุษย์แล้วสูงสุดจุดหนึ่งทั้งนอกและใน ได้ชื่อว่า “มุนี” หรือ
“สมณะ” แท้ แม้จะไม่ได้โกนหัวห่มจีวรก็ตาม เพียงข้อ ๑ นี้ก็
มีส่วนหนึ่งนี้เป็นที่สุดแท้ นี่คือ “สันติภาพ” อย่างสูงสุดของคน
ผู้ทำได้ ผู้มีปัญหาจะเห็นชัด

ศีลข้อที่ ๒ “อทินนาทานา” นั้น หมายให้เราประพฤติตน
จนหมดโลกะ หมดการอยากได้ หมดการเอา สิ้นความหวงแหน
จิตเราจะมีแต่ความเอื้อเพื่อเกื้อกูลเสียสละ เป็นผู้ได้ชื่อว่าเป็น
“ผู้ให้” เป็นที่สุดอย่างแท้จริงจริงๆ

เมื่อความโลภมันจืด ความอยากได้ก็จะเอาของที่ไมใช่
ของของคนด้วยกรรมวิธีร้ายแรง เช่น ปล้น ใจ ฆ่าเอา ขโมย

เป็นต้น พวกนี้ชั้นหยาบๆ เลวจัด ชั่วจัดมาก ผู้ละเลิกไม่กระทำ ไม่มีพฤติกรรมในเรื่องที่รุนแรงดังกล่าวนี้อันได้กายกรรมก็ไม่ได้กระทำ ปากก็ไม่ได้พูด ไม่ได้โกหก ไม่ได้โกง ไม่ได้หลอกล่อ ไม่ได้ใช้เล่ห์ เอาของเขาจริงๆ ที่สุด “จิต” ก็บริสุทธิ์บริบูรณ์ ไม่โลภ ไม่อยากได้ หมดการเอา สิ้นความหวังแทน จิตจะมีแต่ความเอื้อเพื่อเกื้อกูลเสียสละ เป็นผู้ได้ชื่อว่า เป็น “ผู้ให้” เป็นที่สุด (จึงเป็น “พระผู้ประทาน” ที่แท้จริง)

แต่ในขั้น “โศดาบัน” นี้ก็หมายเอาคำว่า ชั้นร้ายแรง เช่น ปล้น ใจ ฆ่าเอา ขโมย ฉกชิง หรือเอาของที่ไม่ใช่ของตัวในสถานะของ “การทุจริต” ทั้งปวง เราบริสุทธิบริบูรณ์ได้ทั้งกาย-วาจา-มโน จริงๆ ก็ได้ชื่อว่า เป็นคนดี คนเจริญ คนผู้บรรลุผลสำเร็จในชีวิต ขั้นที่ ๑ ในประเด็นนี้อีกขนาดเท่านั้นแล้ว เป็น “อริยมุคคัล” เป็น “พระโศดาบัน” ขึ้นมาอีกจริงๆ แท้ๆ

ศีลข้อที่ ๓ “กาเมสุมิจฉาจารา” นั้นหมายให้เราประพฤติตนจนบริสุทธิ์สิ้นพรหมจรรย์ที่เดียวแหละ ในความมุ่งหมายที่แท้ถึงที่สุด แต่ในขั้นต้น ชั้นพระโศดาบันนั้น ก็หมายเอาเพียงให้ระมัดระวังตน หลดละถอดถอนต่อการเป็นทาส รูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส ลงมาให้ได้ โดยเฉพาะระมัดระวังเกี่ยวกับผู้หญิงผู้ชายนั้น ก็ควบคุมระมัดระวังของเราให้มันอยู่ในขอบเขตแค่ผิวเดียวเมียเดียวเท่านั้น ก็อย่าออกจิตนอกใจนลานดินส่ายไปมากกว่านั้นเลย ต้องระมัดระวังรู้ต่อผัสสะทั้งทางรูป-รส-กลิ่น-เสียง-

สัมผัสเสียดสี เมื่อเรายังเอรีดอ้อยหลงเพลิดเพลินในรูป ในรส ในกลิ่น ในเสียง ในสัมผัสเสียดสีต่างๆ อยู่ก็จะต้องรู้จัก รู้อารมณ์ ของตน แล้วปรับให้ยินดีน้อยลง ลดอารมณ์ที่เอรีดอ้อย เพลิดเพลินนั้นๆ ให้มันอ่อน ให้มันบาง ให้มันถดถอยลงเรื่อยๆ อย่าไปโหมให้มันชอบหนักติดหนักเข้าไปอีก นี่เป็นทางหลุดพ้น นี่เป็นทางพาคนไปสู่ความเจริญพัฒนาที่แท้จริง เห็นөөความคิด คาคเตตามประสาปุถุชน มันย้อนแย้ง มันทวนกระแสกับความ คิดเห็นความรู้สึกของปุถุชน ความเป็นอยู่ที่ปุถุชนเป็น

ผู้ปฏิบัติให้มีราคะตัณหาน้อยลง อยู่ในขอบข่ายที่ซื่อบอก เป็นภาษาไว้แก้ว่า ฝัวเดียวเมียวเดียวก็อย่าให้ล้นให้เลยออกไป กว่านั้นเลย ผู้ใดมีพฤติกรรมเป็นไปได้โดยสบายและบริสุทธิ์ บริบูรณ์อยู่ได้ ในขอบขีดนี้จริง ก็นับว่าเป็น “พระอริยะชั้น โสดาบัน” ได้แล้ว อีกประเด็นหนึ่ง

ก็ขนาดเท่านั้นๆ หละที่เรียกว่า ขั้นต้น เป็นคนดี เป็นคน เจริญ เป็นผู้บรรลุผลสำเร็จในชีวิตรอบต้นได้ มี “จิต” ดียิ่งได้ใน ระดับนี้จริงๆ จึงเรียกว่ามี “อริจิต” (จิตสูง จิตเจริญยิ่งขั้น) หรือมี “สมาธิ” ขนาดนี้ๆ ซึ่งผู้บรรลุจะไม่ใช่แค่กดข่ม อดทน เอาให้ได้เท่านั้นะ แต่ผู้นั้นพอใจในสภาพเพียงเท่านั้นได้อย่าง สบายจริงๆ และเห็นโทษในการจะเพิ่มจะมากขึ้นแท้ๆ ในปัญญาจริง มีแนวโน้มในใจด้วยว่า จะพยายามลดละให้ได้เพิ่มขึ้นอีกและ เข้าใจดีด้วยว่ามันเป็นผลดีแน่แท้ มันใจที่ตนไม่มากไปกว่านี้

เห็นทุกข์ เห็นโทษ เห็นภัยชัดเจน ถ้ามากกว่านี้ ร้ายแรงกว่านี้
นี่คือ “อธิปไตย” ของ ผู้บรรลุนั้น รอบด้านนี้ ในเรื่องนี้

ศีลข้อที่ ๔ “มุสาวาท” นั้นหมายถึง เราประพฤติตน
เจริญขึ้นทางด้านวาจาตนเอง วาจาไม่ร้ายด่าจนขนาดโกหก
หยาบคายร้ายแรง ก่อวิวาท หรือพูดไม่ได้ประโยชน์ ไม่ได้สาระ

จะต้องเป็นผู้ซื่อสัตย์ รู้จักภาษาที่เหมาะสมที่ควร รู้จักคำพูด
ที่จะเกิดผลเสียผลดีในขั้นหรือขอบเขตของ “พระโศดาบัน” นั้น
ก็ต้องไม่เป็นผู้มี “วจีกรรม” ทุจริต เน้นเอาโดยเฉพาะ ไม่
โกหกมดเท็จ ล่อลวง หยาบร้าย นั่นเอง

ผู้มิวาจาไม่โกหก ล่อลวง หยาบร้าย เป็นปกติได้สบาย แท้จริง
ผู้นั้นก็เชื่อว่าเป็น “พระโศดาบัน” แล้วจริง อีกประเด็นหนึ่ง จิต
ใจไม่ล่าบากเลย ที่จะพูดตรง พูดจริง ไม่พูดหยาบร้าย ไม่พูดล่อ
ลวง มันมีจิตเป็นอย่างนั้น โดยเห็นดี โดยยินดี โดยรู้แจ้งในความดี
ความเจริญนี้ ความเป็นผู้บรรลุลผลสำเร็จในชีวิต แม้ได้เป็นผู้มี
ความดีเท่านั้น ก็ภูมิใจอยู่จริงๆ แน่ใจจริงๆ เพราะลื้มผลอันเบาใจ
แท้ (อุปสมอ สุโข) ไม่หนักใจเพราะไม่ได้มีวัจจิทุจริตนั้นๆ อยู่เห็นๆ
ทีเดียว นี่แหละคือ “พระอริยโศดาบัน” แท้ๆ อีกประเด็นหนึ่ง

ศีลข้อที่ ๕ “สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา” นั้น เป็นศีลที่
หมายเอาจิตใจที่เสพย์ ที่ติด ที่มามายทีเดียว

ในขั้นต้น ขั้น “พระโศดาบัน” นี้ ก็เสพย์ก็ติดก็เมาแกล่
ขั้น “สุรา” เท่านั้นก่อน ขั้น “เมรย” นั้น มันเสพย์ มันติด

หรือมันมาขึ้นสูงขึ้นไปอีก หรือยิ่งขึ้น “มีชชะ” ก็ยิ่งเสพย์ ยิ่งติด ยิ่งเมาขึ้นละเอียดสุขุมประณีต

ข้อนี้อาจจะแปลกจากที่เคยได้ยิน ได้ฟังมามากหน่อย เพราะเป็นข้อสำคัญและอธิบายกันสั้นจุ่มานานแล้ว ลองมาฟังอย่าง “ครบพร้อม” ดูบ้างซิ

“สุรา” นั้นไม่ได้แปลกันว่า “เหล้า” คนไทยเท่านั้นแหละ ไปเอาภาษาบาลีคำนี้เขามาตั้งชื่อ “น้ำเหล้า”

ในที่นี้ “สุรา” มันแปลว่า หยาบกร้าน หรือร้ายแรง หรือในที่นี้ก็หมายเอา ความไม่ดีขั้นต่ำ ซึ่งมันร้ายแรง มันจัด มันกล้าต่อชีวิตมนุษย์ ต่อสังคมมนุษย์

ดังนั้น ใครไปเสพย์ติดมัวเมาอยู่ในสิ่งร้ายแรง เสพย์ติดมัวเมาอยู่กับความไม่ดีขั้นต่ำ ก็ให้รู้ตัวเองให้ดีๆ เกิด แล้วประพฤติปฏิบัติตน ให้หลุดพ้นความไม่ดีขั้นต่ำนั้นๆ มาให้ได้

ในที่นี้ก็คือ อบายมุขต่างๆ นั้นแหละ ถ้าใครไปเสพย์ติดมัวเมามันอยู่ ก็จะต้องละลด ถดถอย พิจารณาเห็นโทษเห็นภัย จนเกิดปัญญาในจิตแท้ หลุดวางว่างใจออกมาให้ได้ ก็จะเป็นพระโสดาบันแท้ๆ อีกประเด็นหนึ่ง จริงๆ จังๆ ที่เดียว

เช่น....

๑. เสพย์ติดมัวเมาการพนัน จะไม่อธิบายละ สำหรับเรื่อง “การพนัน” เพราะเข้าใจกันดีอยู่แล้ว แม้แต่พนันหวย พนันมวยตู้ หรือมวยเวที หรือจะตั้งเกมพนัน กองพนันใดๆ ขึ้นมา

“ขุมนรกหมกไหม้”

ที่ลุกโชนเร่าร้อน ไม่มีอารมณ์
สว่าง ไม่มีขณะจาง เมื่อผู้ใดตก
อู่ใน “ขุม” นี้ ผู้มีตาทิพย์หรือมี
“อริปัญญา” นั่นเอง จึงจะเห็นนรก
แท้ๆ นี้ได้ แล้วจะเก็ยกต:ทางเดิน
จาก “ขุมนรก” จนหลุดพ้นสนิท
ละเด็ด เป็น “อริจ:” ปริบูรณ์
(สำหรับผู้ที่กนรกเฉพาะขุมนี้)

เดินตรงสู่ ๓๓ การเป็นพระอริยะ

มันก็คือ การพนันที่มีเชิงชั้นชั้นตอน ก็ซาบซึ้งกันคืออยู่แล้ว

๒. เสพย์ติดมัวเมาในสิ่งเสพย์ติดหยาบๆ เป็นต้นว่า เฮโรอีน ฝิ่น กัญชา ยาเมาต่างๆ เหล้า เบียร์ กระแช่ น้ำเมาต่างๆ แม้แต่จะให้สูงขึ้นไปอีก จนขั้นบุหรี ยานัตถุ์ หมากพลู อะไรพวกนี้ ก็ล้วนไม่ใช่ของควรเสพย์ ควรติด ควรมัวเมาอะไร ใครรู้จริงด้วยปัญญาแท้ ก็จะไม่หลุด จะเลิกมันได้จริงๆ

เรื่องเสพย์ติดมัวเมาในปัจจุบันนี้มีพิเศษที่จะต้องกระซิบบอกสำหรับผู้หญิง ก็คือ สิ่งเสพย์ติดมัวเมาที่ร้ายแรงอันน่ารู้ที่สุดของผู้หญิง (แต่แปลกที่สุด ไม่ค่อยจะรู้จัก) ได้แก่ เครื่องแต่งตัวนี้ร้ายกาจมาก มันมอมมันเมา มันยั่วย้อมจนผู้คนทุกจรรือน ทรมานเผาผลาญเปลืองร้ายยิ่งกว่าผู้ชายกินเหล้าเสียอีก ทุกวันนี้ ก็ขอยืนยันในความเสพย์ติดมัวเมาแท้ๆ ซ่อนนี้ให้รู้ตัวเพื่อเลิกละลดรากันเถิด มันทำลายเศรษฐกิจ ทำร้ายชีวิตมนุษย์ และชีวิตสังคมอย่างรุนแรงเหลือเกินในปัจจุบันนี้ (มองผิวเผินเหมือนมันเป็นตัวจักรของเศรษฐกิจ) ที่กล่าวนี้เป็นสังขธรรม ไม่ใช่เพ่งโทษมองในแง่ร้ายเกินเหตุอะไรเลย แต่กล่าวด้วยเจตนาดีจริงๆ ประารถนาเห็นคนดี คนเจริญจริงๆ ไม่ใช่ว่า ไม่รู้สวย ไม่รู้งาม ไม่รู้มนุษย์สัมพันธ์

จงรู้กันเถิดว่า เรื่องแต่งตัวในทุกวันนี้มันเป็นเรื่องบ่อนทำลายสังคม ทำลายเวลา ทำลายแรงงาน ทำลายทรัพย์สิน ผลิตผลวัสดุโลก ทำร้ายจิตวิญญาณอย่างแรงมาก เป็นสิ่งทำความ

ข้างไปเท่าไรเอง?

ได้“คำชม”ก็จริง/ แต่ก็น่า
 ส่วน ขับข้างเหล่านี้ไป
 ก็ถือคุณช่วงเหลือมवल
 มนุชย์ที่ควรได้รับการช่วง
 ในโลก ก็จะเป็นสาระ เป็น
 ประโยชน์จึงนึกเท่านั้น “คำ
 ชม” ก็ได้เหมือนกัน/ จึงเอา
 ไปข้างโดยไม่รู้ถึงการ“คำชม”
 จึงเป็น“พระอริยะ”จึงกว่าจึง!!

มันเป็นเรื่องของผู้จะ
 ขางของหรือจะคำจะ
 ษาเป็นจริงๆ คนผู้ไม่รู้
 สาระแห่งการนุ่งห่มเสื้อผ้า
 ก็จะถูก “เข็ญ” ที่เรียงกันว่า
 ลวง ว่าแก่ นรุตธา ว่างาม
 แปลกตา ฯลฯ นั้นเอง
 มาขึ้นมาสุขสม ใส่ใจ
 แล้วผู้นั้นก็เข็ดเห็น้อง
 ขับข้างหัวหม่น วนแล้ว
 เวียงแล้ว ซอกๆ ชมชาน
 “สาระชีวิต” ที่

สงสารกันเกิด

อง่าเห็นผู้หญิงเป็นถัว
 ถักๆ ถุ่นที่จะหลอกจล่อ
 จจ้วจจ้วม จจมอม จ
 เม่าให้จมถึงลงไป
 หนักหน้า สุดหนักขึ้นๆ
 หนักเลง

ควรเข็ดเห็น้องให้มัน
 ขับข้างให้มัน สำคัญกว่า
 นี้มีอีกมากจริงๆ สำหรับ
 ปัญญาชนที่เกิดมาเพื่อ
 ประโยชน์ เป็นสาระแก่
 มวลมนุษยชน

เดินตรงสู่ ๓๕ การเป็นพระอริยะ

แต่กร้าวให้แก่นุชชชาติ เป็นเครื่องขยายช่องว่างของมนุษย์ให้
ห่างกันยิ่งขึ้น เป็นกิเลสเสพย์ติดเมามายอย่างจัดแรงที่สุด

และผู้หญิงก็นับวันเป็นเหมือนจิ้งหรีดที่ถูกปั่นหัว ยิ่งเม
ยิ่งมัว ยิ่งเสพย์ ยิ่งติดหนักขึ้นๆ สงสารกันเถิด อย่าเห็นผู้หญิง
เป็นตัวตุ๊กตุ่น ที่จะหลอกจะล่อ จะยั่วจะย้อม จะมอมจะเมา ให้
จมดิ่ง ลงไปหนักหนา สุดหนักขึ้นๆ นักละ

๓. เสพย์ติดมัวเมาการเที่ยวกลางคืนเป็นการทำลายสุขภาพ
ทำลายทรัพย์สิน ทำลายเวลา ฯลฯ ทำลายศักดิ์ศรีความเป็น
มนุษย์ โดยเฉพาะศักดิ์ศรีทาง “อธิปัตถุญา” อย่างย่อยยับ ที่แท้
แล้วกลางคืนเป็นเวลาพักผ่อน ธรรมชาติคนส่วนใหญ่ทำงานกลาง
วัน กลางคืนก็ต้องพัก และโดยธรรมชาติโดยสัญธรรมก็มีไว้อย่าง
นั้น แต่เมื่อต้องไปจ่ายแรงกายแรงสมองอยู่อีก สุขภาพมันก็ย่อม
เสื่อมโทรม บางคนนั้นเที่ยวกลางคืนนั้นแหละ จ่ายแรงมากยิ่ง
กว่าทำงานในตอนกลางวันเสียอีก (ทุกวันนี้คนอายุสั้น ไม่
แข็งแรงเหมือนคนโบราณ เจ็บป่วยมาก) คิดดูซิว่า คนธรรมดา
ตัวเองทำอะไร? ทำลายตัวเองแค่ไหน? แม้แต่สัตว์ วัฏ ควาย สัตว์
นก กามันยังรู้เวลาทำงาน รู้เวลาพัก ความโลภของคน
ความเจ้าเล่ห์ของคนและความโง่ของคน จึงทำให้คน “เลยเถิด”
ไม่รู้ความจริงข้อนี้

ผู้พักกลางวันทำงานกลางคืน ก็ต้องรู้ “งาน” ที่แท้จริง
และกิจงานกลางคืน พักกลางวัน ก็ถูกแล้ว แต่พวกที่พัก

กลางวันแล้วไปทำการหลอกล่อ ยั่วยวนกลางคืนนั้น ก็ให้เขา หลอก “คนโง่” กันเถิด คำว่าสนุก เพลิดเพลิน เอรีดอร้อย ฯลฯ อะไรต่างๆ ยิ่งเดี๋ยวนี้ ยิ่งสรรคำมาข้อมใจ ยุใจอย่างเหลือคณานัน มันคือ “เหยื่อชิ้นใหญ่” ของกิเลส ผู้มีกิเลสก็ถูกขั้วถูกโหมด้วย เหยื่อคำพูด โน้มน้าวเชิงนี้ทั้งสิ้น และสถานเจริญมัยที่เยว กลางคืนนั้น ไม่ต้องอธิบาย ก็ข้อมทราบกันดีอยู่แล้วว่า คือ สถานที่ยั่วยวน หมกมุ่น เร่งเร้า ถมกิเลส เต็มคณหาราคะ เป็นสถานที่พาให้เสื่อมต่ำเสียแทบทั้งนั้น ผู้รู้ดีด้วยปัญญา และ ผู้หวังความเป็นอยู่สุขที่ถูกต้องยิ่งแท้ หวังความเจริญให้แก่ความ เป็นมนุษย์อารยะที่แท้จริงที่ถูกต้องจริง จริงๆ จะรู้พัก-รู้เพียรตัวจริง จะรู้จักงาน-รู้จักผลาญตัวแท้

๔. เสพย์ติดมัวเมาหรือการละเล่น ซึ่งเรื่องนี้แหละ คือ สิ่งเสพย์ติดมัวเมาที่กำลังมีบทบาทร้ายแรงผดาดมากในขณะนี้ อัตรการเผาผลาญเวลา ผลาญทุนรอน ผลาญร่างกาย ผลาญแรง ความคิดด้วยเรื่องมหรสพและการละเล่น ในปัจจุบันนี้ เป็น อัตราแห่งความสูญเสียที่ร้ายแรงมากในสังคมมนุษย์ปัจจุบันนี้ มันทำให้คนหลงผิด มิใช่แค่ขั้นสูญเสียเวลา สูญเสียทุนรอน สูญเสียร่างกาย สูญเสียแรงความคิดไปเปล่าเท่านั้นไม่ แต่มัน ยั่วย้อมมอมเมาทำให้คนเลวต่ำซ้อนเชิงซบซ้่า ลงไปหนักยิ่งกว่า ที่คาดอีกนักกว่านัก ลองคิดกันดูให้ดีๆ เถิด ยกตัวอย่างง่ายๆ เอาเรื่องภาพยนตร์ที่ลงทุนสร้างกันขึ้นมาในทุกวันนี้มาลอง

เวลา“ผี”

ก็จะชู่แน่ๆ ฆาตกรรมเพื่อล่อ
ให้หลง เพื่อพรางให้เห็นเป็นหน้า
สนุกน่านับถือ น่าชงกกรรมดี ๆ
นี้ไว้ ดั่งนี้เสมอ

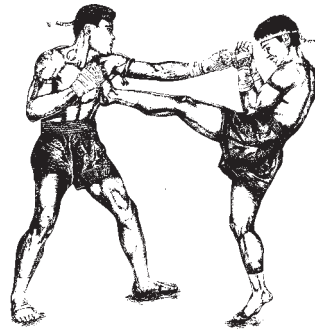
อย่างนี้เป็นต้น...

ซึ่งเป็นเพียงภาพหนึ่ง ก็ยังเห็นแล้วว่า...เขาจะกดจะกลืน จะกินกัน ถ้าจึงเป็นภาพงนธ
เขาก็กดกกินกันให้เห็นจริงๆ อันเป็น“ความอุจาด”แท้ๆ เพราะ “ความมีราดะ” นั้นมัน
น่าอาก/สำหรับมนุษย์ศิวิไลซ์ หรือ“มนุษย์อริชะ”แล้ว อย่างแท้จริง ถ้ามันยังมีที่ใครอชู่
กักระมิถนระเม็งจนไว้ หรือจะแสดงออกซึ่งราดะ: ก็ช่อมไม่อชจากให้ใครเห็น แต่...อนิจจา/
โลกทุกวันนี้ มันกำลังกลับตาล:ปัตรเส็งแล้ว ...จงมาช่งช่งกันถ่านทาน จงมาช่ง
กันช่งช่ง“ความหลงผิด” นี้ๆ กันด่วงเกิด!! มันกำลังลชกลามหนักหนานักแล้ว

อะไรก็ตาม...

ที่สร้างอารมณ์จิตมันจ้อมวิญญาณให้
ดลิ่งรักจิ่งขึ้น อ่ามนิตาเซ่งบสัถร์หน้าขน
จิ่งขึ้น “เส่นล็ก” จิ่งขึ้นหรือความซิม
ความเคร่งเคร็งดเกิดกับจิตมากจิ่งขึ้น หรือ
จิตถ่านซาต่อความเพล็ดเพล็นเบิกปาน
หนักๆ ขึ้น ก็นั้นแหล: คือความเลื่องมถ่ำ
อย่างแท้จิงของมนุษย์

“การละเล่น” แท้ๆ

แต่...ล่องเลงมาจากป่านนี้ คน
(ผู้หลงผิด) กำลังคิดว่ามันเป็น
“การละจิง” กันจิงๆ
ดูเอาเถิดว่า “ความเลื่องลล:”
อจู่ที่ไชน? แล: มันมี
ความเห็นแก่ถั่วหรือ
“ความคิดเอาเป็งจบ” กันหรือไม?

นี่เป็น“การจริงจัง”

ของชีวิตคน ผู้พวงจาม
เพล็ดเพลินขึ้นนม
กับกิจกรรมนี้ๆ ของท่าน
และ“การจริงจัง” ที่เป็นงาน
สร้างบรรณนั้นก็มีใช้มีเท่านั้น
มีอื่นๆ มีนานไปการ ทั้งงาน
นั่งโต๊ะ ไร่มันลอมอง
และใช้แรงงาน

ไต่ตรองตามคู่มือๆ เกิด ยังไม่ต้อง เอา “มหรสพ” อื่นมาพูดก็ได้

แนวที่ ๑. เป็นภาพยนตร์ที่จะย้อมสำนึกคนให้อำมหิตรุนแรง โหดร้าย ยิ่งขึ้นทุกวันๆ นั่นคือภาพยนตร์ประเภทที่เขาเรียกกันว่า แนวบู๊ล้างผลาญ จะทำคนให้กลับไปเป็นสัตว์ป่าตามสัญชาตญาณเดิมยิ่งขึ้น ฟังแต่ชื่อเรื่องนั้นก็แทบจะเต็มกลืนแล้ว เช่น ไอ้เสือใจสัตว์ สิงห์เลือดเดือด ไอ้ยอดโหด ไอ้บ้าร่าห่า ไอ้ยอดดิบยอดตะ ยอดฆ่าล้างโคตร ยอดล้างผลาญ ฯลฯ สารพัดที่จะสรรสร้าง จะประดิษฐ์ ประดิษฐ์ประด้อขึ้นมาให้จัดจ้านให้รุนแรงแล้วความรุนแรงนั้นจะไปไหน มันก็ย้อมสำนึกคน มอมเมามนุษยชาติให้รุนแรงให้อำมหิตยิ่งขึ้น (Sadism) ดังที่เห็นดังที่รู้จักอยู่ทุกวันนี้เอง โดยไม่ต้องอาศัย “อริปัญญา” ก็รู้ได้แล้ว

นี่เป็นแนวหนึ่งของภาพยนตร์อันเป็นไปเพื่อก่อโทสมูลจิตให้มนุษยชาติ ให้สังคม

ผู้ลุด “ความรุนแรง” ผู้ไม่อินดีไม่อร่อยไม่มันส์ในอารมณ์ เพราะได้ชมได้สัมผัสการฆ่า การล้างผลาญ การบู๊ นั้นต่างหากคือ “อารยชน” ผู้ยินดีในความรุนแรง ฆ่าล้างผลาญ บู๊วินาศสันตโรยูนั่น คือ ผู้ยังเถื่อนอยู่

แนวที่ ๒. ของภาพยนตร์ ที่เน้นหนักเน้นหนา ก็คือแนวเน้นระคะมนุษย์ ทั้งโป๊ ทั้งเปลือย ทั้งเร่ร่ำ ทั้งพิสวาสจี ทั้งยั่วย้อมจริตจ๋า ให้คลั่งไคล้ติดยึด (Fanaticism) เท่าที่จะยัดเยียดออกมาได้ แม้จะมีกองเซ็นเซอร์ไม่ว่าเมืองไทยหรือ

ต่างประเทศทำไมหนอ ! ราคะในโลกนี้มันหายากนักหรือ ? มันจะสูญสิ้นไปจากมนุษย์กันแล้วอย่างนั้นหรือ? จึงจะต้องเร่งเร้าและปล่อยให้นำมาประโลมประโคม ชั่วข้ามคนให้ราคะหนักและยิ่งหนักกันนักหนา มันทำลายสังคม มันทำลายมนุษยชาติลงไปร้ายแรงขึ้นๆ เพราะภาพยนตร์ทั้งหลายครั้งนี้แหละเป็นต้นเหตุร้ายประการสำคัญเหลือเกิน

นี่เป็นอีกแนวหนึ่งของภาพยนตร์ อันเป็นไปเพื่อก่อรากมูลจิตให้มนุษย์ชาติ ให้สังคม

ผู้ลุด “ราคะ” ผู้เบาบางจากราคะ ผู้ไม่ต้องหลงรักหลงใครได้ นั่นต่างหาก คือ “อารยชน” ผู้ยังยินดีในราคะ ยังเร่งเร้าให้หลงรักหลงใคร หลงกำหนดไม่รู้จัด ไม่ยอมให้จางคลาย นั่นคือผู้ยังเถื่อนอยู่

แนวที่ ๓. ของภาพยนตร์ก็เป็นไปเพื่อโหมมูลจิต คือ ยิ่งมมกาย ยิ่งเพื่อเจ้อยิ่งขึ้น เช่น หลอกกันเป็นเรื่องผีเรื่องสาว เรื่องมนุษย์บ้าง บอๆ เรื่องพิลึกก็ก๊อ อันไร้ความเป็นจริง หาก่านสารอะไรไม่ได้เลย หรือไม่กี่เรื่องตลกโปกฮา บ้าง บ้าง อื่นยังมีสิ่งสรรสร้างก็ยิ่งทำให้คน “เสี้ยนลึก” เมื่อเสี้ยนลึกก็ยิ่งต้องหาเรื่องให้บ้ามากๆ แล้วก็ยิ่งต้องหัวเราะแรง ก็ยิ่งเสียพลังงานมากจ่ายมาก ผลาญมาก คนก็ยิ่งชวยมาก! คือ ยิ่งดำหนักลงไปนั่นเอง อย่าเห็นว่า “ความเป็นคน” ในลักษณะดังนี้ ไม่ใช่ความเสียหายเป็นอันขาด !! เพราะมนุษย์ “ประมาท” เช่นนี้เอง จึงต้อง

แก่งแย่ง-เดือดร้อน-ดิ้นรนกันหนักเพราะช่วยกันทำลาย-ผลาญ-
พรำ อย่างไม่รู้-ไม่มีอธิปัญญา

นี่คือ งานของโมหมูลจิตที่ทำร้ายสังคม ทำลายมนุษยชาติ
ผู้ลด “ความงมงาย” ผู้หยั่งถึงสาระที่เป็นสัจธรรมได้ชัด
ได้แท้ นั่นเอง คือ “อารยชน” ผู้ยังยืนคืออยู่ในสิ่งเพื่อเจ้อ ยังสร้าง
สิ่ง งมงายเปลืองเปล่า ยังอาศัยอำนาจมืด อำนาจลोक เป็น
พลังศักดิ์สิทธิ์อยู่นั้น คือ ผู้ยังเถื่อนอยู่

มันเป็นความสูญเสียของมนุษย์ มันเสื่อมความเจริญชนิด
ที่ควรจะรู้เท่ารู้ทันกันได้แล้ว ทำไมหนอจึงให้มันเลยเถิดกันไป
ไกลจนปานนี้ แม้กระนั้นก็ยังไม่รู้สึกรู้สีกัน มนุษย์ทุกวันนี้ต่ำลง
เสื่อมลง เพราะ “อบายมุข” แท้ๆ หรือเพราะความเลวร้ายของ
“ผีนรก” ต่างๆ พวกนี้เอง ที่ทำลายมนุษยชาติอย่างน่าจะได้
ไปหาทันกันได้แล้ว แต่ก็ไม่เห็นว่าจะรู้เท่ารู้จริงกันว่า “อบายมุข”
คือ ผีนรกตัวจริง คือ ความเลวร้ายตัวแท้กันสักที ซ้ำมีหน้าไป
ทำภาพยนตร์ “ผีหลอกๆ” (อันไม่ใช่ “ผีนรก” จริงเลย) มา
หลอกให้หลงผิดให้โง่หนักกันยิ่งๆ ขึ้น กันแล้วกันเล่าเสียอีก
อนาคตเหลือล้นไหม?

แม้แต่การละเล่นต่างๆ ก็เช่นกัน ทุกวันนี้มันผาด มัน
มีอำนาจ มันดึงดูด มันเสพย์ติด มัวเมากันรุนแรง ร้ายแรงเหลือ
เกิน แต่ก็ไปหาทัน ไม่สำนึกป้องกันเลย แม้จะเรียกกันว่ากีฬา
ก็ตาม ก็ล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดการพนัน เกิดการคิดแต่จะเอา

เปรียบเทียบ ทำไมไม่หากรรมวิธีมาให้คน “หัดเสียสละ” กัน ให้มีผลยิ่งๆ กว่านี้ ดีกว่ากันหนอ ทำไมจึงมีแต่กรรมวิธีที่หัดให้คนเน้นให้คน “มีแต่จะเอาเปรียบกัน” เล่า? โลกนี้ “ความเสียสละ” มันมากกว่า “ความคิดจะเอาเปรียบ” หรือ ในมนุษยชาติ?

จะหาอุบายมาให้ออกกำลัง ให้มีกายบริหาร เราก็เห็นอยู่รู่อยู่ มนุษย์ต้องออกกำลังกายก็จริง แต่การออกกำลังการบริหาร กายนั้นทำไมไม่ออกกำลังในแบบที่มี “ผลพลอยได้” ตามมา ให้มันฉลาด ไม่สูญเปล่า และไม่สิ้นเปลือง ไม่ผลาญทำลายวัสดุอย่างโง่ๆ ด้วย เช่น แทนที่จะไปออกกำลังด้วยการวิ่งไล่เตะลูกบอล อันสิ้นเปลืองวัสดุเปล่าด้วย จ่ายแรงงานสูญเปล่าด้วย ก่อการพนันด้วย ซ่อนแฝงเสียมสอน “ชั้นเชิงการเอาเปรียบ” อย่างมากมายล้าลึกด้วย ก็ออกกำลังด้วยการขุดดินปลูกพืชผัก น้ำมารด ดายหญ้า พรวนดิน ฯลฯ อันจะมี “ผลพลอยได้” ตามมาซัดๆ ไม่สิ้นเปลืองสูญเปล่า ทั้งวัสดุ ทั้งแรงงาน ไม่ก่การพนัน ไม่เสียมสอน “การเอาเปรียบ” ด้วย ดังนี้คือการออกกำลังที่ดีกว่าไหม? แม้จะไม่ปลูกพืช จะทำการทำงานอื่นๆ แยกหาก ขุดถาง ซ่อม สร้าง กวาดเก็บ หรืองานพัฒนาอะไรๆ ก็มีให้ทำอีกมากกว่ามากนัก ยิ่งเป็นชนชั้นที่เป็นผู้มีอันจะกิน มีศักดิ์มียศ ยิ่งมาทำงานอย่างนี้เป็นการทำงานออกกำลังแล้วไชรั้ มันแถมจะเป็นการลดช่องว่างระหว่างชนชั้นได้ดียิ่งด้วยซ้ำ ทำไมไม่หา “อุบาย” เร่งเร้า ยั่วยุให้จิตใจอ่อยยจิต มันสิ้นอารมณ์ในเชิง

อย่างนี้กันให้ได้เล่าหนอ?!

ดังนั้นมหรสพ การละเล่น จึงเป็นอบายมุขที่จะต้องลดถอย เล็กกันให้ได้ สำหรับผู้จะเป็นคนดี คนเจริญอย่างแท้จริง

๕. เสพย์ติดมัวเมานในการคบมิตรชั่ว ซึ่งแน่ละ มิตรชั่วๆ ถ้าใครไปคบหาติดต่อ หรือยิ่งคลุกคลีด้วย มันก็จะต้องพาเราตกต่ำ หรือชั่วร้ายเลวไปด้วยแน่ๆ ยิ่งผู้ใดไม่รู้ตัวว่า เรารักเพื่อนชั่ว เราติดเพื่อนชั่ว เราสนิทสนม เราขาดการคบหาติดต่อกับเพื่อนชั่วไม่ได้ ผู้นั้นก็ดีขึ้น เจริญขึ้น ประเสริฐขึ้นไม่ได้ แม้ได้ก็ต้องเป็นผู้มีอินทรีย์พละแข็งแกร่งๆ หรือได้อย่างยากมาก ดังนั้น เราจะต้อง “สู้” จักเพื่อนให้ตีให้ได้ แล้วเลิกคบ หรือหาวิธีการพรางจากห่าง หยุตคิด หยุตสูงส่ง สนิทสนมมิตรชั่วให้ได้จริงๆ มิฉะนั้น จุดเราแน่ๆ เราจะต้องทำตนให้แข็งแรง เป็นคนประเสริฐแท้มั่นคง มีอินทรีย์พละให้เสียก่อน ให้เป็นพระอริยะสูง มีอินทรีย์พละแข็งแกร่งเสียก่อน แล้วค่อยคิดอ่านไปช่วยเพื่อน ต้องตัดใจก่อนจริงๆ อย่าคิดแต่ว่า “อยากช่วยเพื่อนๆ” นั้นมันเพราะเรายังรัก ยังติดยังเสพย์เพื่อนนั่นเอง ต้องตัด “เหตุ” ก่อน

ทีนี้เพื่อนชั่วหรือมิตรชั่วคือไหนล่ะ? ก็เพื่อนที่ยังเสพย์ติดมัวเมาการพนัน เสพย์ติด “สิ่งเสพย์ติดมัวเมา” ต่ำๆ หยาบๆ เสพย์ติดมัวเมาการเที่ยวกลางคืน เสพย์ติดมัวเมามหรสพการละเล่น แม้เพื่อนผู้ยังคลุกคลี ยังติดเพื่อนอื่น ซึ่งเสพย์ติดมัวเมานในการคบมิตรชั่วอยู่อีก ก็นี้แหละมิตรชั่ว เพื่อนชั่ว ยังอีก...

มิตรชั่วที่ยังตกต่ำ เพราะเป็นไปด้วย “อบายมุข” อีกชนิดหนึ่งที่ยังไม่ได้กล่าวถึง คือ “การเกียจคร้าน” การไม่ทำงานทำการ การเฉื่อยเฉะ การหยุด การซึมเซื่อง การหลบเลี่ยง นี่เป็นอบายมุขร้ายตัวหนึ่งของคนเรา จะต้องไม่คิด ไม่คบเพื่อนอย่างนี้ก่อนให้ได้

และมิตรผู้ยังพูดโกหก พูดหยาบคาย พูดร้ายแรง ก่อวิวาท หรือพูดไม่ได้ประโยชน์ไม่ได้สาระ อันยังไม่พากเพียรมีศีลข้อที่ ๔ เสียบ้างเลย นั่นก็ “มิตรชั่ว” มิตรผู้ยัง “ระคะตัมหา” จัดหมกมุ่นมัวเมาอยู่แต่ในเรื่องเซ็กซ์เรื่องกามนี่ก็ “มิตรชั่ว” มิตรผู้ยังเป็นโจร เป็นผู้โลกมาก ลักขโมย น้อโกง ต่างพ้ออยู่ในศีล “อทินนาทานฯ” นี่ก็ “มิตรชั่ว” และมิตรผู้ยังหนัก ยังมากอยู่ แม้แต่ศีลข้อ ๑ ก็ยังไม่เบาบาง ยังขี้โหด อ้ามहित ยังจิตโทสะร้ายแรงอยู่ ก็ยังไม่ควรคบหา ยังเป็น “มิตรชั่ว” ดังนี้เอง ผู้หวังความเจริญ ผู้จะทำตนให้เป็น “พระอริยะ” แท้จริงต้องตรวจสอบอ่านความจริงใจให้แจ้ง ความจริงแล้วต้อง “อเสวนา จ พาลานัง” ให้ได้จริงๆ สุภยิตบาลีนัน หมายความว่า ต้องไม่คบหาสูงส่งกับผู้ยังได้ชื่อว่า “พาล” และคำว่า “พาล” ก็หาใช่หมายความว่า “คนเกร” ตื่นๆ เงินๆ อยู่เท่านั้นไม่ มันหมายความว่า “มิตรชั่ว” หรือคนผู้ช่วยเรายังไม่ได้ เพราะเขาเองก็ยังไม่อ่อนในความเป็นคนดี ยังค้อยยังน้อยยังเขาวัวในความเป็นคนประเสริฐ ยังไม่เป็น “อริยะ” แม้แต่ขั้นต้นก็ยังไม่ได้นั่นเอง คือ “พาล” ที่

ถูกที่แท่นที่นั่นชั้นจะเป็น “พระโศดาบัน” ให้ได้นี้

ไม่เช่นนั้น เราถูกจุด ถูกจุดตึง ถูกเกี่ยวรั้งให้เคลื่อนให้ตกไปสู่ความชั่วที่คนผู้นั้นๆ เขาเป็นจริงๆ

จึงจะต้องรู้วิธี “เดินลัด” เข้าสู่การเป็นพระอริยะให้แจ่มชัดแล้ว “ทำ” ให้ถูกต้องจริงๆ ต้องทำให้แข็งแรงเอาจริงจริงๆ จึงจะก้าวขึ้นสู่ “ความเป็นอริยะ” ได้แท้ ซึ่งถ้า “ทำจริง-ทำแท้” ถูกจุด ถูกทางแท้ แน่นอนเหลือเกินมันต้องได้และได้เร็วด้วย จึงใช้สำนวนเรียกขานมันว่า “เดินลัด” ที่จริงมันเป็น “ทางตรง” เป็นทางแท้ที่เราทำมันให้ครบ ทำมันได้ถูกต้องมากส่วนมากสาระที่สุดนั่นเอง ต้องมี “สติ” คอยควบคุมสร้างตนจริงๆ ให้ถูกหลัก ถูกศีล ถูกธรรมของพระพุทธองค์แท้ให้ได้เสมอๆ ปรับจิต ปรับวิจิ ปรับกาย ดำเนินบพมี อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญาชัดจริงชัดเจน นี้แหละคือ ทางเอก-ทางตรงทางเดียว (เอกายนมคโค) ของพระบรมศาสนาแห่งศาสนาพุทธ

๖.เสพย์ติดมัวเมาในการเกี้ยวกร้าน

ข้อสุดท้ายนี้ก็เป็น “อบายมุข” ที่สำคัญมาก เพราะคนจะได้อะไร บรรมผลสำเร็จในชีวิตนั้น จะต้องขยัน ความขี้เกียจเป็นความเลื่อมที่สุด ศาสนาพุทธนั้นถูกคนเข้าใจผิด ว่าเป็นศาสนาที่นำมาประพตติปฏิบัติแล้วจะขี้เกียจ นั่นเป็นการประพตติปฏิบัติของผู้แฝงตนอยู่ในศาสนา หรือผู้นั้นมีมรรควิธีเป็นมิฉฉาทิฎฐิ ปฏิบัติผิด

“ธรรมวินัยใด เป็นไปเพื่อ “ความเกียจคร้าน” (หรือ ประพฤติปฏิบัติแล้ว นำไปสู่ความไม่พัฒนา ไม่สร้างสรรค์ ไม่เจริญ) ธรรมนั้นวินัยนั้นไม่ใช่ของเราตถาคต” พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรง ยืนยันอยู่อย่างนี้ และ “เป็นจริง” จริงอย่างคำตรัสแท้ๆ ด้วย

ดังนั้น อย่าไปหยิบเอาสิ่งแปลกปลอม ที่แฝงปนอยู่ใน ศาสนาพุทธ มาดูว่าเป็น “ศาสนาพุทธ” เป็นอันขาด ขอให้หัน แก่ความยุติธรรมเถิด อย่าดูศาสนาพุทธก่อนจะศึกษาให้รู้จัก ศาสนาพุทธที่แท้

ขอยืนยันว่า ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสนาที่พัฒนาคนให้ เป็นอารยชน เป็นไปเพื่อประกอบประโยชน์ เป็นไปเพื่อความ สุขของมวลมหาชน หรือเพื่อสังคมของมวลมหาชน หรือเพื่อสังคม แท้ๆ จริงๆ ดังพุทธพจน์ตรัสยืนยันไว้ว่า “พหูชนะหิตายะ ปฏิปันโนโหติ พหูชนะสุขายะ พหูสตะ ชนะตา อริเย ญาเย ปติฐฐาปิตา” อันแปลเอาความกระจำๆ ก็คือ ศาสนาพุทธนั้น สอนคน เพื่อให้ประพฤติปฏิบัติเกิดผล ประกอบประโยชน์แก่อกุล มวลชน เพื่อความสุขของมวลชน เพื่อประชาชนทั้งหลาย ทั้งปวงจะได้เป็นอริยะ จะได้ชาญฉลาด เป็นการประดิษฐาน อารยประเทศ อารยสังคมจริงๆ หรือจะเป็นพระโอวาทที่ตรัส ยืนยันในตอนที่มีพระอรหันต์ ๖๐ องค์แรกแล้ว พระสัมมา สัมพุทธเจ้าทรงสั่งเสียให้พระอรหันต์เจ้า ๖๐ รูป แยกย้ายกันไป ทำงานกันคนละจุดนั้น ก็ตรัสสั่งมีเนื้อหายืนยันความเป็นคน

พัฒนาก่อประโยชน์ เพื่อสร้างอารยชนจริงๆ ไม่ใช่เป็นศาสนา
งอมืองอเท้า หรือมงายเงื่องเงื่องลงไปๆ หรือ หลีก ๆ หลบๆ
เฉยๆ เมฆๆ ไม่เอาถ่าน บัดได้บัดไป เฉยได้เฉย เอาแต่ตน เป็น
ศาสนาเอาแต่ตัวรอดถ่ายเดียว ดังศาสนาฤๅษี ลัทธิเดียรฉัตร หรือ
ที่แท้คือ ศาสนापุทธนี้แหละแท้ มีทฤษฎีเป็นมิจฉาที่ปนๆ แฝงๆ
อยู่ในศาสนาพุทธนั่นเอง ไม่เลย !

เมื่อผู้ใดประพาศิตนจนบริสุทธิ์บริบูรณ์อย่างถูกต้องตรงแท้
ไม่ใช่ได้แต่เพียงผิวๆ เฝินๆ ในศีล ๕ ไม่อามहित ไม่ลักขโมย
ไม่มากในกามราคะ ไม่โกหก และไม่เสพย์ติดมัวเมาในอบายมุข
ทั้งหลายได้จริง ดังอธิบายมาแล้ว ก็ผู้นั้นแหละคือพระโสดาบัน
ครบพร้อมบริบูรณ์แล้วจริง (โสดาปัตตียังกะ คือศีล ๕ และ
การปฏิบัติศีล ๕ นี้เอง คือ สักกายะเบื้องต้นแท้ๆ ของปุถุชน)

นี่คือสาระของศาสนา ผู้หลุดได้พ้นได้ มีศีล ๕ เป็นต้น
คั้งนี้แล คือ เบื้องต้นแห่งอริยบุคคลจริงๆ ผู้หวังความดี ความ
เจริญแท้พึงศึกษาและประพาศิตปฏิบัติกันเถิด จะได้บรรลุผล
สำเร็จในชีวิต สู่ความประเสริฐแท้ เป็น “พระ” แท้ๆ จริงๆ
มี “ศาสนาพุทธ” จริง

อย่าสับสน เอาปลายมาเป็นต้น โดยไปเข้าใจผิด หยิบเอา
คุณธรรม-สารธรรม ซึ่งเป็นของพระพุทธเจ้า (พุทธวิสัย) ผู้
บริสุทธิ์บริบูรณ์งามพร้อมหาที่เปรียบมิได้ มาเข้าใจว่าเป็นคุณธรรม-
สารธรรมของพระโสดาบันขั้นต้นๆ ของมนุษย์เป็นอันขาด หรือ

แม้จะหลงผิดไปเหยียบเอาคุณธรรม-สารธรรมของพระอรหันตเจ้า หรือแก่ของพระอนาคามีเจ้าก็ตาม มาเข้าใจว่าเป็นคุณธรรม-สารธรรมของพระโสดาบันขั้นต้นๆ ของมนุษย์นั้น ก็ต้องระวังเถิด ! ในหมู่พุทธศาสนิกชน “หลงผิด” สับสนดังกล่าวนี้อยู่มาก ต้องเรียนรู้ให้จริง เข้าใจให้ตรงตรงแท้ๆ แล้วเราจะเห็น “พระ”

โดยเฉพาะ “ตัวเราเอง” นั้นแหละ ด้วย “จิตจริง-จิตแท้” เราอาจจะไม่คิด ไม่ชั่วแท้ แต่แท้ๆ นั้นเพราะไปหลงลม หลงตามสังกม หลงตามแรงประโลมของผู้ติดอื่น ชั่วอื่นที่แวดล้อมเราอยู่ไปเท่านั้นก็ได้ ดังนั้นพอเรารู้ได้เข้าใจด้วยปัญญาได้ชัดเจน เราก็จะละละเลิก จะบริสุทธิ์ศีล จะไม่เสพยาไม่ผิด จะไม่กระทำการต่างๆ ตามนัยที่รู้ว่า ยังชั่วยังต่ำเป็นขั้นต้นขั้นต้นนี้ ได้โดยง่ายตายทันที แล้วผู้นั้นก็ “จะทำ” จะบริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ทันที ก็เป็นพระโสดาบันทันที ไม่แปลกเลย

หรือผู้ใดพอรู้ด้วยปัญญาแล้ว จะสลัดยังไม่ได้ทันที อาจจะต้องสะสางหรือละล้าง หากเพียรอีกเล็กน้อยจึงจะบริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ ก็มีอยู่อีกมากมาย ถ้าผู้นั้น “ทำให้ตรง” ได้ตามโสดาปัตติลังกะ ดังอธิบายมาทั้งหมดนี้ ก็จะเป็นพระโสดาบันจริงๆ ก็ไม่เห็นจะแปลกอะไรเลย

“พระ” ในเมืองไทยยังมีอีกมาก ทั้งพระโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ดังนั้น ถ้าแก่ “พระอะริยโสดาบัน” เท่านั้น ก็มีมากกว่าอริยะชั้นสูงอื่นๆ เพียงแต่ยังไม่รู้ชัดกัน เนื่องจาก

กล่าวกันไม่ตรงบ้าง วิเคราะห์วิจัยกันยังไม่กระจ่างชัดบ้างเท่านั้นเอง
จงทำความเข้าใจให้ดีๆ เกิด ! ตรวจตนเองดีๆ เกิด คุณก็เป็น “พระ” รูปหนึ่งของพุทธศาสนาแท้ๆ ด้วย ใช่หรือไม่? หรือ
ยังบกพร่องอยู่อีกเล็กน้อย ก็จงทำตนให้เป็น “พระอริยะ”
อันบริบูรณ์บริสุทธิ์เถิด ประโยชน์นั้นได้แก่ตนโดยตรงแท้ๆ และเป็นประโยชน์ต่อสังคม ต่อมวลมนุษยชาติ ก็โดยตรงแท้ๆ ด้วย
พร้อมๆ กันจริงๆ

ประเทศทุกประเทศต้องการ “พระอริยะ” อย่างเหลือแสน
ไม่แต่ประเทศไทยเท่านั้นดอก ! โดยเฉพาะเดี๋ยวนี้ สังคมโลก
อย่างทุกวันนี้

ประเทศไทย เมืองพุทธ ! ท่านก็เป็นคนไทยจะไม่ทำตน
ให้เป็น “พระอริยะ” ให้ประเทศได้มี “พระอริยะ” ค้ำครอง
ประเทศ เป็นหลักประกันช่วยอุ้มชูหลักหนุนประเทศให้ขึ้นสู่สูง
สู่ความเจริญแท้บ้างเชียวหรือ?

ความเป็น “พระ” ขึ้นสูงต่อจากโสดาบันยังมีอีก โปรด
คอยติดตามขั้นต่อไป ขอให้พิศูจน์ขั้นตอนของความเป็น
“พระโสดาบัน” กันให้ซาบซึ่งถึงวิมุติธรรมของสารธรรมขั้นนี้กัน
ให้ชื่นใจปีติใจกันให้ได้อย่างฉ่ำใจเถิดเทอญ จะได้เป็นการเตรียม
กำลังใจไว้สำหรับล้างกิเลสในขั้นสูงต่อไปได้อย่างดี เพราะมัน
ย่อมจะยากขึ้นกว่า “เบื้องต้น” หรือขั้นต้นๆ นี้แน่ๆ

เดินตรงสู่ ๕๑ การเป็นพระอริยะ

ขอเงินจ้ะว่า

ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสนาที่พัฒนาคนให้เป็นอารยชน เป็นไปเพื่อ
 กอบก่อประ โจรณ์ เป็นไปเพื่อความสุขของมวลมนุษยชน หรือเพื่อสังคม
 แท้ๆจริงๆ ดั่งพุทธพจน์ตรัสเงินจ้ะว่า....“พหูชนะ:หิตาจา: ปฏิปันโน โหติ
 พหูชนะ:สุขาจา: พหูชนะ: ชนะ:ธา
 อริเจ ญาเจ ปถิฏฐาปิธา”

เดินตรงสู่ ๕๒ การเป็นพระอริยะ

คำท้าย

พระพุทธโฆษาจารย์ผู้รจนาคือแต่งอรรถกถาธรรมบทอธิบายพระบาลีพระพุทธภาษิตได้อธิบายพระบาลีที่ว่าพระพุทธเจ้าหรือ ศาสนาพุทธ เป็นนิกคัยหาวาท ใว์น้ำฟิง

นิกคัยหาวาท หมายถึง หลักการหรือทฤษฎีการปกครองหรือบริหาร นิกคัยหะ แปลว่า กำจัด หรือข่มขี่ ความหมายอันเดียวกันกับพระบาลีที่หัวหนังสือพิมพ์สยามรัฐทางด้านซ้ายมือที่ว่า นิกคณฺเห นั่นเอง

ความหมายของทฤษฎีหรือหลักการนี้ ก็คือ คนช่วยอย่าได้คุมครองไว้ ต้องกำจัดออกไป ต้องลงโทษ

พระพุทธโฆษาจารย์ ท่านอธิบายไว้ว่า

“พระภิกษุเจ้าคณะปกครองบางรูป ได้พบความประพฤติมิชอบก็ดี ความพลัดพลั้งก็ดี ของพระภิกษุ สามเณร ลูกศิษย์แล้วคิดว่าท่านผู้นี้เป็นผู้ปรนนิบัติเรา ถ้าเราจะว่ากล่าวตักเตือนเขาก็จะทอดทิ้งเรา ความเสื่อมเสียจะเกิดแก่เรา พระเจ้าคณะ

ปกครองเช่นนี้ เรียกได้ว่า ไม่ต้องอยู่ในนิกคัยหาวาท เป็นผู้เรียก
ได้ว่าเป็นเจ้าคณะปกครองผู้เทขยะปฎิภูกลงในศาสนา แต่พระภิกษุ
เจ้าคณะปกครองรูปใด เห็นความประพตติเช่นนั้นของพระภิกษุ
สามเณรลูกวัด แล้วว่ากล่าวตักเตือน ประณาม ลงโทษ จับไล่ออก
จากวัด เพื่อให้รู้สึกสำนึกตัว พระภิกษุเจ้าคณะปกครอง
เช่นนี้ชื่อว่า เป็น นิกคัยหาวาท เหมือนพระบรมศาสดาพุทธเจ้า

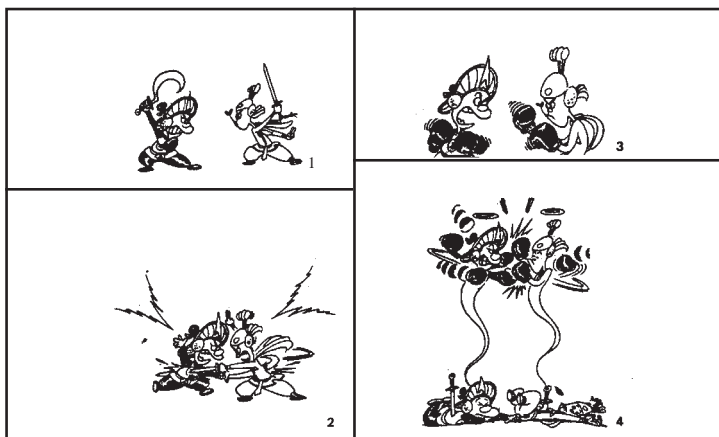
เรื่องที่ผมยกมากล่าวทั้งหมดนั้น กำลังเหมาะแก่กรณีที่เป็น
ข่าวหนังสือพิมพ์อยู่ในปัจจุบัน

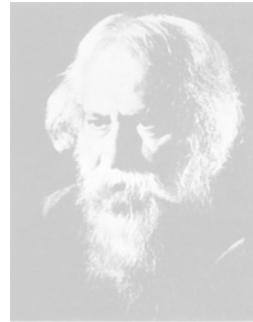
ผมขอปรึกษาทางราชการ ทางการคณะสงฆ์ และท่าน
สาธุชน พุทธบริษัทถ้วนหน้าว่า เราจะยึดถือตามหลักพระพุทเจ้า
ดังกล่าวนี้ หรือจะจับขวางทิ้งเสีย?

(หมายเหตุ : ถัดมาเฉพาะบางส่วน จากคอลัมน์ ช้างวัด ของ “ประสท”

ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ประจำวันอังคารที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๒๐)

รูป C. Hermann Amida

ตัวอย่างบุคคลซึ่งได้เดินทาง
สู่การเป็นพระอรียะ
ที่ขอยกตัวอย่าง
ให้เห็นได้ง่ายๆ ในโลก

เดินตรงสู่ ๕๕ การเป็นพระอรียะ

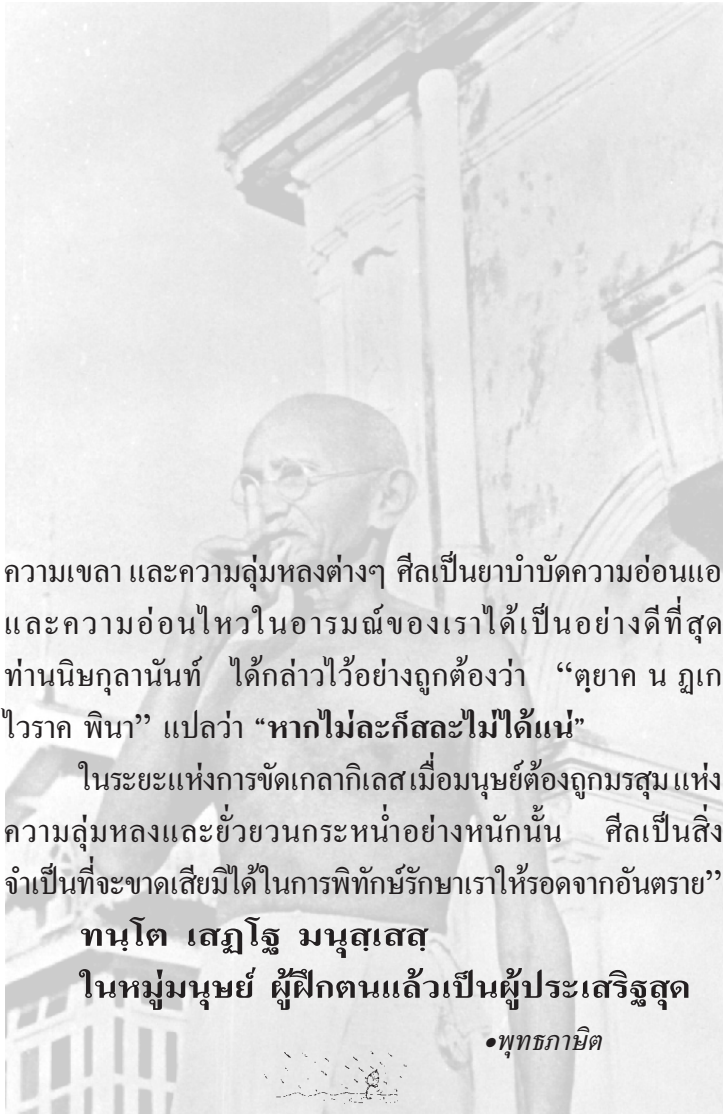

มหาตมะ ดานธี

มหาบุรุษเอกของโลกผู้หนึ่ง ที่ควรเอาอย่างซึ่งได้รับสมญาว่าเป็น “บิดาแห่งประชาชาติอินเดีย” อันชาวอินเดียนับจำนวน ร้อยๆ ล้าน เรียกท่านว่า “บาบูกิจิ” หรือ “มหาตมะ” ซึ่งแปลว่า “คุณพ่อ” ด้วยความเคารพบูชาเลื่อมใสการประพฤติปฏิบัติในชีวิต ความเป็นอยู่อย่างง่ายๆ และมีความเสียสละของท่าน

และข้อความนี้คือ คำพูดของท่านตอนหนึ่ง:-

“ข้าพเจ้าได้ตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ ที่จะควบคุมตัวเองไม่ให้วอกแวกไปกับอารมณ์ชั่ววุ่นต่างๆ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมตนให้ถูกรอบงำด้วยเหตุผลอันน่าลุ่มหลงใดๆ ที่จะมาถึงตัวข้าพเจ้าไปเป็นปฏิปักษ์ต่อศีลข้อนี้ ศีลที่แน่วแน่นั้นเปรียบได้กับป้อมปราการอันแข็งแกร่ง ที่คอยปกป้องให้เรารอดพ้นจาก

ความเขลา และความลุ่มหลงต่างๆ คีลเป็นยาบำบัดความอ่อนแอ และความอ่อนไหวในอารมณ์ของเราได้เป็นอย่างดีที่สุด ท่านนิยกุลานันท์ ได้กล่าวไว้อย่างถูกต้องว่า “ดูยาคน น ฎเก ไวราค พินา” แปลว่า “หากไม่ละก็สละไม่ได้แน่”

ในระยะแห่งการขัดเกลากิเลสเมื่อมนุษย์ต้องถูกรรรมแห่ง ความลุ่มหลงและชั่ววอนกระหน่ำอย่างหนักนั้น คีลเป็นสิ่งที่ จำเป็นที่ขาดเสียมิได้ในการพิทักษ์รักษาเราให้รอดจากอันตราย”

ทนุโต เสฎฐโร มนุสเสสุ
ในหมุ่มมนุษย์ ผู้ฝึกตนแล้วเป็นผู้ประเสริฐสุด

•พุทธภาษิต

โสมราชิ เตชาย นายกรั้ฐมนตรีอินเตย

เป็นผู้เคร่งครัดใน “ศีล”

และเป็นผู้ที่เวรมณีหรือวิริติแท้ๆ จริงจ้ง เป็นอริยบุคคลที่
นำสังคมอยู่อย่างแข็งขัน

ท่านไมกินเนื้อสัตว์ เรียกว่าเป็น “มังสวิริติ” ไม่ยุ่งเกี่ยว
กามารมณั้ เหมือนมหาตมะ กานธี เรียกว่าเป็น “กามวิริติ”

ไม่ยุ่งสุราเมรัย เรียกว่าเป็น “สุราเมรัยวิริติ”

เมื่อท่านไม่ยุ่งจนท่านเกิดอธิปัญญาเห็นดีเห็นความเจริญ
แท้ๆ อย่างมั่นใจ ท่านจึงอยากให้ชาวบ้านได้ดี ได้้เจริญแท้

แท้จริงๆด้วย

ด้วยความปรารถนาดีดังนี้ อินเดียจึงได้รับมาตรการขนาดเบาจากรัฐบาล ประกาศห้ามประชาชนดื่มเหล้า ๑๐๐ วันต่อหนึ่งปี โดยให้ถือเอาฤกษ์ดี วันที่ ๑ และวันที่ ๗ ของเดือน ซึ่งเป็นวันเงินเดือนออกนั่นเอง เป็นวันห้ามดื่มเหล้ากัน แผลและแล้วก็มีนักคิดต้วงก้านผดุงตามออกมาทันทีว่า จากมาตรการนี้ของรัฐบาลจะทำให้รัฐบาลสูญเสียรายได้ไปราวๆ ๕๕๐ ล้านบาท เป็นการทักท้วงหรือขู่ท่านนายกฯ หรือตีแผ่แก้โลกให้เห็นส่วนเสีย ว่านั่นเถอะ

ท่านนายกรัฐมนตรี ท่านก็ไม่ได้สะเทือนสะท้านอะไร เพราะท่านแน่วใจมั่นใจว่า ทำเพื่อประชาชน เพื่อชาติ ที่ท่านเห็นเด่นชัดว่า จะพาไปสู่ความดีแท้ เจริญแท้จริงๆ

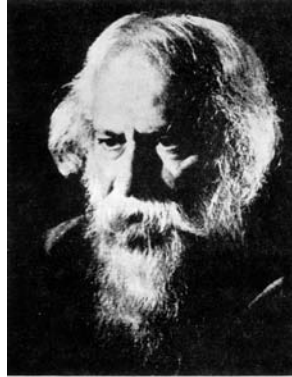
นี่เป็นนโยบายที่ประเสริฐ แบบเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ สำหรับผู้นำที่เป็นอริยชน เพื่อสร้างสรรหรือพัฒนาคนให้สูงขึ้น ทั้งทุนรอน เวลา แรงกาย แรงปัญญาซึ่งมีค่ามากกว่าจำนวนเงินรายได้เพียง ๕๕๐ ล้านบาท ที่คิดว่าจะเสียไป แต่ตรงกันข้ามเงินจำนวนที่คิดว่าจะได้นั้น มันกลับเป็นเงินที่ได้จากความสูญเสียอันมากมายที่สูญเปล่าเผาผลาญของประชาชน ซึ่งได้ลงทุนไปอย่างไร้ค่า ไร้สาระที่กลับจะส่งผลย้อนทำลายเป็นจำนวนทวีคูณ

แทนที่จะเห็นว่า เสียไป ๕๕๐ ล้านบาท ด้วยหลัก

เศรษฐศาสตร์ผิวเผิน แต่กลับจะประเมินค่าเป็นรายได้ เพราะไม่
ขายสุรา ดื่มสุรา เช่น พลังงานที่เสียไปเพราะขายสุรา ดื่มสุรา
ก็ไม่ควรเสีย โดยตีราคาเป็นรายได้และพลังงานที่สูญเสียไป ถ้า
กลับเอาไปเป็นสร้างสรรค์ เราก็จะได้ผลิตผลได้รายได้ไปอีก แม้การ
จะต้องสูญเสียค่าใช้จ่ายอันมาแต่อาชญากรรม ภายหลัง
ควดเหล่าเข้าไป อันจะเป็นรายจ่าย อีกทั้งความพินาศโดยตรง
ทั้งแรงงานของตำรวจและเจ้าพนักงาน ที่จะต้องคิดเป็นรายจ่าย
ทั้งสิ้น หรือแม้จะไม่ใช้ความเสียหายถึงขั้นอาชญากรรม จะเป็น
เพียงความผลาญทำลายทั้งวัสดุ ทั้งศีลธรรม ทั้งค่านิยม ทางกาย
ทางใจ ทางมโนอันไม่สมควร หากไม่กินเหล้ามันก็ต้องถือว่าเป็น
รายได้ ที่หากาบมิได้กันเสียด้วยซ้ำ ดังนี้เป็นต้น หรือแม้จะ
ประเมินให้ละเอียดไป กระทั่งไม่ต้องสูญเสียที่เข้านามากล้นเป็น
เหล่า และไม่ต้องสูญเสียแรงงาน แรงสมอง ที่ต้องมานั่งกลั่นเหล่า
ผลาญสิ่งประกอบที่จะต้องผลิตเหล่า ก็ไม่รู้ว่ามีอีกเท่าไร? ซึ่ง
ล้วนแล้วแต่เป็นความได้ความเสีย ที่ถ้าได้ประเมินกันอย่าง
ละเอียดแล้ว การให้หยุดดื่มเหล่า หยุดค้าขายเหล่าตามนโยบาย
ของเดชาชนนี้ แทนที่จะขาดรายได้ ๕๕๐ ล้านบาท มันกลับจะ
เป็นผลดี มีรายได้เป็นพันทวีคูณมา เป็น ๑,๐๘๐ ล้านบาท
เสียด้วยซ้ำไป

ท่านรพินทรนาถ ฐากูร ผู้รจนาวรรณานิพนธ์ “สาธนา”

เป็นปราชญ์ชาวอินเดีย
เกิดที่เมืองกัลกัตตา เมื่อวันที่ ๖
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๐๔ ได้รับ
รางวัลโนเบลทางวรรณคดีชื่อ
คีตัญชลี ซึ่งเป็นงานที่ท่านได้บรรยายชีวิตทัศน์และความประทับใจ
ซาบซึ้ง รวมทั้งศรัทธาทางศาสนาของท่าน เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖
และถึงแก่กรรมที่มหาวิทยาลัยซานดิเอโกซึ่งท่านเป็นผู้สร้างขึ้น
เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ และต่อไปนี่คือ ทัศนะ
ของท่านตอนหนึ่งที่ท่านได้แสดงไว้ในนิพนธ์ “สาธนา” ว่า

ในการแสวงหาโมกขธรรมนั้น มนุษย์เราไม่จำเป็นและไม่
ควรดิ้นรนขวบขวายหนีไปเสียจากโลกแห่งชีวิตประจำวันและ
ธุระการงานนี้ และเน้นด้วยว่า ความหลุดพ้นเป็นสภาพที่มนุษย์
จะบรรลุได้ในปัจจุบันในชีวิตนี้และในโลกนี้ กล่าวอีกอย่างหนึ่ง
ก็คือโลกียธรรมและโลกุตระธรรม หรือวิภูสงสาร และนิพพาน
เป็นสภาวะอันดำรงอยู่ด้วยกัน ข้อสำคัญก็คือ มนุษย์จะต้อง
กำจัดอวิชชาอันบดบังอยู่ และให้จักขุเห็นธรรมเกิดขึ้น เพื่อจะ
ได้เห็นและเข้าใจโลกอย่างที่เป็นจริง

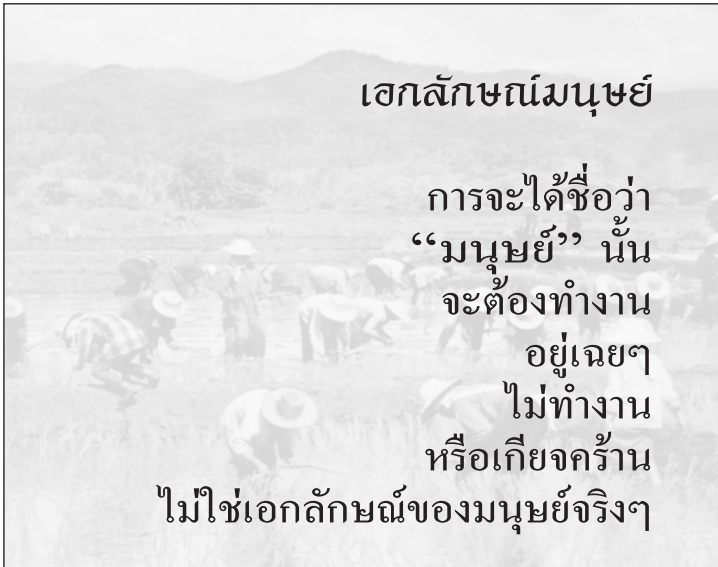

ดร.ยอร์ช วอชิงตัน คาร์เวอร์ นักวิทยาศาสตร์นิโกรคนสำคัญ

ท่านเป็นศาสตราจารย์ในวิชาพฤกษศาสตร์และเกษตรศาสตร์ ฆราวาส ในปี ค.ศ.๑๙๔๓ ที่วิทยาลัยทัสเคกี ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปฐมวัยแห่งชีวิตต้องประสบอุปสรรคแทบทุกชนิด คือ ท่านเกิดมาเป็นลูกทาส ต่อมากำพร้าบิดามารดา ป่วยจนกระทั่งเกือบไม่มีเสียงพูด ร่างกายอ่อนแอแทบจะทำงานปกติไม่ได้ เจริญวัยขึ้นในชนบทที่ห่างไกลจากสถานศึกษา

ในระยะเวลาตลอดชีวิตของท่านท่านได้ประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับอาหาร เป็นเหตุให้ประเทศมั่งคั่งขึ้นอีกหลายร้อยล้าน

คอลลาจ ยิ่งกว่านั้น ท่านยังปฏิเสธตำแหน่งที่มีรายได้ปีละกว่า สองล้านบาท เพราะต้องการสอนนักเรียนนิโกรที่วิทยาลัยเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง และเพื่อดำเนินการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ที่ท่าน นำทางแล้วต่อไป ความสำเร็จของท่าน ทั้งนี้เนื่องมาจากสติ ปัญญาของท่านหลักแหลม และมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติงาน เพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่น ท่านเป็นชาวนิโกรร่างเล็กผู้ก่อปร ด้วยความเมตตา และความสุภาพถ่อมตน ความช่างสังเกต ความรักในธรรมชาติ และมีหลักธรรมเป็นผู้นำทางมาตลอดชีวิต ของท่าน

พลอเรนซ์ ในดิงเกล “สตรีผู้พิศโฉม”

ผู้ให้กำเนิดการพยาบาลของโลก
ผู้ใช้เวลาของชีวิตไปด้วยการช่วย
รักษาพยาบาลให้แก่มวลมนุษยชาติ
ที่ได้รับทุกข์ทรมาน โดยมิเห็นแก่
เหนื่อยยาก แม้ว่าครั้งหนึ่ง เธอได้
ป่วยเป็นไข้ใครเมียน อาการหนัก

มากจนจะต้องเสียชีวิต

พระนางเจ้าวิคตอเรียได้มีรับสั่งให้ ท่านลอร์ดราเกรนโทรเลข
รายงานอาการของ พลอเรนซ์ ในดิงเกล ท่านลอร์ดราเกรน ก็บอกให้
ในดิงเกลควรเชื่อฟังคำแนะนำของหมอ ด้วยเหตุที่สุขภาพของเธอ
เสื่อมโทรมเพราะตรากตรำทำงานหนักมาหลายเดือน ให้เธอกลับไป
พักผ่อนที่บ้านในประเทศอังกฤษ แต่ลอร์ดราเกรนก็ต้องทิ้งต่อ
คุณธรรมของผู้หญิงร่างเล็ก ๆ ซึ่งพร้อมที่จะอุทิศชีวิตเพื่อประโยชน์
สุขของผู้อื่น

“ฉันยังกลับบ้านไม่ได้ ยังมีอะไร อีกหลายอย่างที่ฉันจะต้อง
ทำที่นี่” เธอคัดค้าน ไม่มีสิ่งใดสามารถจะทำให้เธอเปลี่ยนความคิดได้

“ตราบไคที่ยังมีคนป่วยเจ็บที่ต้องได้รับการรักษาพยาบาลที่นี่
ฉันก็จะอยู่ช่วยเขาตราบนั่น” เธอกล่าว...

LUTHER BURBANK, in his garden in Santa Rosa, C

ลูเธอร์ เบอร์แบงก์ นักเกษตรผู้ยิ่งใหญ่ของโลก

เป็นชาวอเมริกัน ซึ่งได้สร้างเนื้อสร้างตัวจากคนยากจน เป็นคนรวย มีฐานะเข้าขั้นมหาเศรษฐี และเป็นนักวิทยาศาสตร์ ที่ชาวโลกเคารพนับถือ แม้ว่าท่านจะลี้ภัยไปนานแล้วก็ตาม ชื่อเสียงและเกียรติคุณก็ยังคงอยู่ในความทรงจำของชนรุ่นหลัง นานเท่านาน

ชีวิตของท่านทำงานในไร่ตั้งแต่เช้าตรู่ ก่อนแมลงจะออก

เดินตรงสู่ ๖๕ การเป็นพระอริยะ

หน้าหวานเสียอีก ท่านใช้ชีวิตอย่างเบิกบาน และเพลิดเพลิน กับความเขียวชอุ่มของต้นไม้ใบหญ้า ท่านทำงานจริงจัง ชนิด เรียกได้ว่า “หลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดิน”

การพนันต่างๆ หรือสิ่งมอมเมา และความฟุ้งเฟ้อ อันเป็น ต้นเหตุให้เกิดทุกข์ ท่านไม่มีเวลาสนใจ เพราะท่านถือว่า “เวลา เป็นของมีค่า เมื่อผ่านไปแล้วจะเอาเงินล้าน มากองก็ซื้อคืนไม่ได้” ท่านจะไม่ยอมให้เวลาอันมีค่าในช่วงชีวิตของท่านผ่านไปโดยไม่ ทำอะไรให้เกิดประโยชน์ ชีวิตของท่านเต็มไปด้วยการต่อสู้ เพื่อความอยู่ดีกินดีของมนุษยชาติ หลักการที่ท่านยึดเป็นข้อ ปฏิบัติเป็นนิจ คือ ให้ได้ทั้งประโยชน์สูง-ประหยัดสุด

ลูเธอร์ เบอ์แบงก์ เป็นผู้ที่มีอภิรภัยเรียบร้อย เผื่อแผ่ เมื่อ มีความรู้ความเห็นก็นำออกแสดงให้ผู้สนใจทราบ ไม่ปิดเป็น ความลับ และชอบสนทนากับผู้ที่คงแก่เรียนเพื่อหาความรู้ เพิ่มเติมเสมอ แม้ว่าท่านจะมีความสามารถสูงก็ตาม ชีวิตของ ท่านไม่มีโอกาสได้ศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนชั้นสูงเลย แต่ท่านมีฉันทะ ความเอาใจใส่ ความพอใจในงาน และวิริยะ ความเพียรพยายามมาก ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น และนี่ คือ ความรู้สึกหรือเป็นหลักการของชีวิต ที่ท่านได้เห็นและได้นำ ท่านไปสู่ความสำเร็จของชีวิตในที่สุด

“บุคคลควรจะใช้เวลา ให้เป็นประโยชน์โดยเต็มที่ไม่ควร จะปล่อยให้เสียไปโดยเปล่าประโยชน์”

เดินตรงสู่ ๖๖ การเป็นพระอริยะ

พันธุเลิศ บุรณะศิลปิน อดีต รมช. กระทรวงเกษตรฯ

ดีอ บุคคลตัวอย่างอีกบุคคลหนึ่ง ที่ได้เดินทางสู่การเป็น พระอริยะ ซึ่งสมควรที่เราจะศึกษา และนำแบบอย่างในการ ดำเนินชีวิตของท่านมาใช้กับตัวเราได้

นอกจากชีวิตอันเรียบง่าย สะอาดและเป็นสุข เพราะเป็น ผู้ไม่หลงมัวเมาในอบายมุขต่างๆ กับมีศีล ๕ เป็นหลักในการ ดำเนินชีวิตแล้ว ท่านยังเลิกกินเนื้อสัตว์ โดยหันมากินมังสวิรัต ด้วย ดังจะได้ยกความคิดอันคือ คุณธรรมของท่าน ที่ได้พบ ความสว่างในการดำเนินชีวิตไว้ดังต่อไปนี้ (ซึ่งจะขอยกมาเพียงบาง ตอน จากบันทึกของ พันธุเลิศ บุรณะศิลปิน ๒๗ พ.ค. ๒๕๑๕)

“ปีนี้ข้าพเจ้ามีอายุ ๔๖ ปี (๒๕๑๓) ชีวิตคงอยู่ต่อไปอีกไม่กี่ปี ความดีอะไรก็ไม่ได้ทำไว้ให้เป็นจีนเป็นอัน ให้เป็นที่ภาคภูมิใจแก่ตนเอง

เอาละ ต่อจากวันนี้ไปจะทำบุญชนิดนับครั้งไม่ถ้วน วันละสามเวลาตลอดชีวิต ด้วยการปล่อยนก ปล่อยปลา ปล่อยสรรพสารพัดสัตว์ที่เคยกิน เพื่อให้มันมีชีวิตอยู่ต่อไปตามสมควรของมัน เมื่อคิดได้ดังนั้น ก็เกิดอานิสงส์ขึ้นมาทันใด ผลบุญทำให้เกิดความเข้าใจสว่างวาบขึ้นมาว่า บัดนี้ตัวเองได้พบทางเดินของชาวพุทธ และกำลังจะก้าวไปทางนั้นอย่างไม่ลังเลใจ หลังจากที่ถูกความเขลาปิดบังเอาไว้จนรทึบในดวงจิต เพิ่งจะมาพบแสงสว่างบนทางเดินของชาวพุทธ

ข้าพเจ้าหันมากินอาหารโปรตีน ด้วยนมทำจากถั่วและผักผลไม้ต่างๆ ทำงานหนักเหมือนเดิมวันละ ๘-๑๐ ชั่วโมง นอนดึกในราว ๒๓-๒๔ น. เหมือนเดิม เพื่อทดสอบร่างกาย ปรากฏว่าน้ำหนักตัวยังคงที่ ร่างกายปกติและกลับสดชื่น มีชีวิตชีวากว่าเก่าด้วยซ้ำไป ไม่เหมือนกลืนปากตัวเอง รู้สึกหายใจโล่งโปร่ง ปากคอสะอาด ท้องไส้สบาย จิตใจแจ่มใส ยิ่งโทษะได้ดีขึ้น

ความรู้สึกของโลกรอบตัวเปลี่ยนไป ล้วนแล้วแต่น่ารัก น่าเอ็นดู จนเกิดความรักจากสัตว์และต้นไม้ที่แลเห็น จนมีความสุขไปกับมัน และบัดนี้ ข้าพเจ้าได้เป็นชาวพุทธโดยสมบูรณ์แล้ว รับผิดชอบ ๕ ได้โดยไม่ตะจิตตะขวงใจ

ใครก็ตาม แม้จะสร้างชีวิตนี้ขึ้นมาเองได้ คนๆ นั้นก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปมาชีวิตสัตว์มาเป็นอาหาร คนที่ฉลาดเอาเปรียบคนโง่ เราถือว่าไม่ชอบธรรม ฉะนั้นคนเอาเปรียบสัตว์ กินเนื้อของมัน ก็ย่อมไม่เป็นการชอบธรรมยิ่งนัก ถ้าเราเลี้ยงชีวิตด้วยเลือดเนื้อของคนอื่น แล้วอะไรเล่าที่เราเรียกว่า “ความเมตตา”

ข้าพเจ้าจึงขอมสละสิทธิ์การกินอันไม่ชอบธรรม หันมา กินมังสวิรัต กินแต่ผักผลไม้ โลกใหม่ในอุดมคติที่ไม่เบียดเบียนกัน ซึ่งเป็นโลกอันบริสุทธิ์สดใส พามนุษย์ไปสู่สันติสุข พร้อมด้วยสรรพสัตว์ทั้งหลาย”

<p>มีเพื่อนตาย ก็มีความสุข _____</p> <p>ยินดีเท่าที่หามาได้ ก็มีความสุข</p> <p>ทำบุญไว้ ถึงคราวจะตาย ก็มีความสุข</p> <p>ละทุกข์ได้ทั้งหมด ก็มีความสุข</p> <p>ปฏิบัติชอบต่อมารดา ก็เป็นสุข</p> <p>ปฏิบัติชอบต่อบิดา ก็เป็นสุข</p> <p>ปฏิบัติชอบต่อสมณะ ก็เป็นสุข</p> <p>ปฏิบัติชอบต่อพระผู้ประเสริฐ ก็เป็นสุข</p>		<p>พุทธวจนะ <u>ในธรรมบท</u></p>
		<p>ศีล ให้เกิดสุข ทรายเท่าชรา ศรัทธา ที่ตั้งมั่นแล้ว ให้เกิดสุข ปัญญา ได้มาแล้ว ให้เกิดสุข การไม่ทำบาปทั้งหลาย ให้เกิดสุข</p>

มนุษย์พุทธ

เป็น “มนุษย์”

ต้องมีประโยชน์ต่อโลก

ให้สูงสุด

มีค่านำบูชา

เป็นที่สุดให้ได้

ไม่ใช่เกิดมาเป็น “มนุษย์”

และกลายเป็นสัตว์โลกผู้เกียจคร้าน

ผู้เอาเปรียบโลก

ไม่ยอมใช้กายใช้ใจนี้

เป็นประโยชน์ให้แก่โลก

แก่ปวงชนในโลกเสียเลยนั้นไม่ใช่

พุทธศาสนา

เราก็เหมือนเรือ
ที่ถูกขังอยู่ในวังวนแห่งขุนเขาและน้ำฟ้า
วันแล้ววันเล่า...ปีแล้วปีเล่า
ชาติแล้วชาติเล่า ...
บ้างก็ได้พัก
บ้างก็ต้องอ้อยเอื่อยออกไปสู่เบื้องหน้า
อย่างเกียจคร้าน
บ้างก็แก่นกล้าทำทายเป็นไม่รู้เลยว่า
ตนนั้นยังโศกดินอยู่เท่าไร?
จะรู้ยู่บ้างเพียงราวๆ ว่า “เพื่อชีวิต”

อีกนานเท่าไรหนอ!!?
จะรู้ซัดกันได้บ้างว่า
น้ำฟ้า ขุนเขา และเงาทองหลายนั้น
มันคือ แดนขังคน!

พระพุทธรองค์
ให้แก่เรานั้น ผู้ นั่นคือผู้
แท้ๆ”...มันน่าจะดีใจและควรขอบคุณเขาเสียด้วยซ้ำ แต่คน
เรานั้น เมื่อยังเข้าใจในความปรารถนาดีดังนี้ไม่ได้ ก็มักจะโกรธ
มักจะไม่พอใจเมื่อใครมากล่าวความผิด แลความไม่ดี
เจียดกรายตนขึ้นมา

ตรัสว่า “ใครเขาซึ่งความผิด
“จุมทรพย์” ให้แก่เรา

หนังสือนี้ของยืนยันว่า เราแสดงสังขรรณ เราไม่ได้เจตนา
จะชมใครเพราะรัก หรือแกล้งตำหนิใครเพราะเกลียด

**พระพุทธเจ้าตรัสด้วย “พระวาจารุนแรงอันไม่
เป็นที่รักที่ขบใจของผู้อื่นหรือไม่?... คำตอบคือ
มีแน่นอน แม้อภัยราชกุมารไปตำหนิพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้
บอกปัดเลย ข้ารับคำได้ว่า**

**“ตถาคตรู้ชัดซึ่งวจาใจอันจริงแท้ ประกอบด้วย
ประโยชน์ แต่วจาใจนั้นไม่เป็นที่รักที่ขบใจของผู้อื่น
ตถาคตยอมเลือกให้เหมาะสมกาล เพื่อกล่าววจาใจนั้น”**

วจาใจที่ไม่จริงแท้และไม่ประกอบด้วยประโยชน์ แม้จะเป็น
ที่รักที่ขบใจของผู้อื่นปานใดๆ พระพุทธเจ้ายอมไม่ตรัสวจาใจนั้น

และแม้วจาใจจริงแท้ ประกอบด้วยประโยชน์ แลเป็นที่
รักที่ขบใจของผู้อื่นก็ดี พระพุทธองค์ก็ยังเลือกให้เหมาะสมกาลเพื่อ
กล่าววจาใจนั้นเหมือนกัน

(ผู้สนใจรายละเอียดชัดเจน โปรดค้นอ่านจากพระสุตตันตปิฎก
“อภัยราชกุมารสูตร” มัชฌิมนิกาย มัชฌิมปิณฑาสก์)